

A.G.V.P.S. DIN ROMÂNIA – ISTORIE ȘI REALIZĂRI ÎN ULTIMII 25 DE ANI

FILE DE ISTORIE ANTERIOARĂ

După 1870, în România, precum în multe alte țări europene, au fost inițiate acțiuni conștiente de asociere a vânătorilor în societăți locale de vânătoare, în scopul asigurării unui acces mai larg, în condiții democratice și egalitariste, al noilor vânători ai societății capitaliste la terenurile de vânătoare rezervate până atunci marilor latifundiari feudali.

În acest context, prima societate autentică de vânătoare s-a înființat în țara noastră la București, în anul 1870. A urmat constituirea altor importante societăți vânătoarești, printre care Societatea Vânătorilor din Basarabia în 1875, Societatea Vânătorilor din Bucovina în 1883, Societatea Vânătorilor din Brașov în 1883 ș.a.m.d.

Numărul acestor societăți vânătoarești a crescut an de an, în toate fostele provincii românești, și, după cum era firesc, a apărut, influențată fiind de exemplul din alte țări de pe continent, ideea reunirii lor în uniuni de asociații, ca entități de susținere mai eficientă a intereselor și idealurilor comune ale vânătorilor din toată țara.

Premisele înfăptuirii acestui deziderat erau deja create prin constituirea, după Primul Război Mondial, a Reuniunii Vânătorilor pentru Ocrotirea Vânatului din Ardeal – cu sediul la Sibiu (1918), a Uniunii Generale a Vânătorilor din România – cu sediul la București (1919) și a Societății pentru Ocrotirea Vânatului din Bucovina – cu sediul la Cernăuți. Fuziunea celor trei uniuni a fost desăvârșită la București în data de 26 mai 1922, data nașterii Uniunii Generale a Vânătorilor din România (U.G.V.R.). Evenimentul fuziunii a fost apreciat, la acea vreme și ulterior, ca o binemeritată răsplată a statorniciei și încrederii celor ce au militat și au trudit în acest scop măreț.

La nici un an după constituire, U.G.V.R. a fost recunoscută ca persoană morală prin legea promulgată cu Decretul Regal nr. 1393/29 martie 1923. Încă de pe atunci, Uniunea s-a bucurat de un prestigiu aparte, sub înaltul patronaj al Casei Regale, M. S. George al Greciei și A. S. R. Principele Nicolae fiind desemnați ca Înalți Președinți de Onoare ai acesteia.

Cursul evenimentelor interbelice și ale războiului care a urmat nu au influențat prea mult organizarea U.G.V.R. și activitatea vânătoarească din țara noastră. De abia în anul 1948, cunoscut ca an al unor profunde schimbări sociale

impuse din afară, U.G.V.R. a fost transformată, prin forța Decretului nr. 411/1948, în Asociația Generală a Vânătorilor din România (A.G.V.), persoană juridică de utilitate publică. A.G.V. a devenit, astfel, succesoarea de drept a U.G.V.R., preluându-i membrii, patrimoniul privat, precum și toate celelalte drepturi și obligații. Ea era constituită, la acel moment, din filiale în toate orașele cu mai mult de 100 de vânători și din subfiliale în fiecare plasă, din fiecare județ, toate fără personalitate juridică.

Cinci ani mai târziu, A.G.V. a fost transformată, tot prin lege (HCM nr. 3126/1953), în Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România (A.G.V.P.S.), odată cu alipirea la aceasta a asociațiilor și societăților private de pescari undițari. În concordanță cu împărțirea administrativă existentă în acea perioadă, membrii vânători și pescari sportivi ai A.G.V.P.S. erau organizați în filiale regionale ale acesteia, cu personalitate juridică, la rândul lor împărțite în filiale raionale, fără personalitate juridică.

A urmat anul 1968, care, prin noua împărțire administrativ teritorială a țării în județe, a determinat o nouă reorganizare a A.G.V.P.S., de această dată în asociații județene (la început în număr de 39, apoi în număr de 41) și din Municipiul București (în număr de 6) ale vânătorilor și pescarilor sportivi. Reorganizarea a avut loc ca urmare a unor dispoziții administrative, cu respectarea întocmai a prevederilor Decretului nr. 31/1954.

Toate legile care au urmat până în anul 1996 și au reglementat domeniile vânătoriei, pescuitului și armelor de foc au nominalizat și instituționalizat A.G.V.P.S. din România, definită ca „*organizație obștească, cu personalitate juridică și statut propriu*”, printr-o prevedere distinctă Legii nr. 26/1976.

REALIZĂRI POSTBELICE

După foametea determinată de secetă și război, situația faunei cinegetice plantivore devenise critică. Braconajul, favorizat de armele care se găseau pe la toate casele, și prădătorii continuau să dijmuiască și bruma de cerbi, căpriori, mistreți și capre negre care supraviețuiseră supraexploatării și prădării. Urșii aproape că nu se mai vedeau, iar urmele de iepuri se răriseră și ele exagerat de mult. Doar lupii, vulpile, pisicile sălbatice, dihorii, viezurii, hermelinele și nevăstuicile mai populau țara, în efective apreciabile, de la Dunăre și din Deltă până în golul de munte. În concluzie, fauna cinegetică se găsea, în iunie 1948, într-un dezechilibru riscant, care a atras atenția guvernărilor vremii.

În aceste condiții, noii conducători, proveniți din rândurile proletariului mai puțin instruit, au avut înțelepciunea de a se folosi de vechii specialiști burghezi, iertați de pușcărie și păstrați în linia a doua de conducere a activității cinegetice. Au mai avut înțelepciunea de a a-și forma imediat, în școli serioase, cu profesori moșteniți din trecut, proprii specialiști descendenți din rândul proletarilor, și nu numai, pentru a-i înlocui pe cei ce preluaseră conducerea activității și erau complet neinstruiți. Comuniștilor nu le trecuse prin cap ideea acordării de diplome, masterate și doctorate unor „analfabeți”, cu riscul de a prăbuși nivelul de știință și exigență în activitate, ci doar ideea inițierii și instruirii temeinice a propriilor descendenți pentru a prelua activitatea prin entități-direcție, inspecții.

În aceste condiții s-a putut ridica, în timp, echipe de specialiști autentici în activitatea cinegetică, care au preluat și condus această activitate, printr-o direcție sau inspecție de vânatoare, denumite diferit în organigrama Ministerului Silviculturii. Această structură de conducere a activității cinegetice din România, în strânsă colaborare cu conducerea A.G.V.P.S. din România, au elaborat și aplicat o strategie pragmatică, cu linii clare de acțiune și țeluri programate pe etape, de creștere a productivității terenurilor de vânatoare. În acea perioadă nu a fost timp și loc pentru prea multă filozofie, din partea factorilor decidenți în cinegetică.

La vremea respectivă s-a urmărit:

- **împărțirea suprafeței României în fonduri de vânatoare**, ca unități de gospodărire cinegetică, și atribuirea acestora, în responsabilitate, direcțiilor silvice (cca. 23%), A.G.V.P.S. din România (cca. 76%) și școlilor și instituțiilor de cercetare în profil (sub 1%); în continuare, responsabilitățile entităților menționate au fost stabilite, în mod concret, prin planuri cincinale și anuale, iar în interiorul ultimelor, planurile erau defalcate pe trimestre și luni; aceste planuri nu constituiau doar țeluri pe atunci, ci trebuiau obligatoriu îndeplinite;
- **combaterea braconajului**, în primul rând prin colectarea unor cantități enorme de arme deținute ilegal, oferindu-se, la alegere, posibilitatea predării

lor de bună voie, de către deținătorii acestora, ori confiscarea și pedepsirea, cu ani grei de pușcărie; braconajul cu lațuri, capcane și câini era, la rândul lui, aspru și mai ales imediat sancționat;

- **combaterea dăunătorilor vânatului**, de fapt a prădătorilor vânatului plantivor, prin toate mijloacele posibile și legale pe atunci: cu arma, capcane și otravă; reglementarea numărului de câini deținuți în gospodăriile rurale, și la stâni, impozitarea progresivă a deținătorilor care depășeau numărul de câini admiși legal, precum și achiziționarea pieilor de câine pentru industria autohtonă au condus, într-un timp foarte scurt, la soluționarea problemei câinilor sălbaticiți, comunitari și deținuți în număr mare, pe la gospodării și stâni etc.; un efect extraordinar, în reducerea numărului de lupi și restrângerea arealului lupului, l-a avut și stabilirea unui premiu, deloc modic, pentru fiecare lup combătut, prin orice metodă imaginabilă; în sfârșit, colectarea oricăror tipuri de piei și blănuri de vânat, la prețuri atractive în acea perioadă, precum și stabilirea de planuri obligatorii de realizat din acest punct de vedere, și-au adus aportul la reducerea efectivelor prădătorilor până la niveluri acceptabile, încă de prin 1960;
- **lucrările de îngrijire a vânatului**, materializate în edificarea de instalații de hrănire, cultivarea de ogoare de hrană și administrarea de hrană complementară naturală în perioada critică de iarnă, pe măsura posibilităților de atunci, au contribuit și ele, din plin, la refacerea efectivelor vânatului plantivor;
- **populările susținute și reușite** cu fazani, iepuri și potârnicși, în anumite zone ale țării, precum și populări cu cerbi, căpriori și mai târziu cu capre negre, mai puțin cele nereușite cu mufloni, care și-au adus și ele contribuția la refacerea rapidă a efectivelor de vânat plantivor; de remarcă, în contextul prezentat, populările cu căpriori, efectuate în perioada 1960 – 1965, cărora li se datorează întemeierea unor populații de căpriori de câmpie, în zona de sud a țării, dar și în alte zone cu altitudine joasă din vestul și estul României;
- **evaluările mai aproape de realitate ale efectivelor de vânat și cotele de recoltă mai corect calculate și mai echitabil împărțite**, precum și ținerea, în paralel, a evidenței recoltelor raportate, dar și a pieilor și blănurilor predate la DCA; toate acestea au constituit posibilități reale de informare, pentru fundamentarea unor planuri de acțiune mai concrete și mai practice în vederea creșterii continue a efectivelor de vânat plantivor și de ținere sub control a efectivelor de prădători;
- în sfârșit, **valorificarea superioară a vânatului recoltat**, mai ales la export, în stare vie sau a carcaselor de mistreț, cerb, căprior, capră

neagră și urs, și-au adus partea lor indirectă de contribuție, prin aportul financiar excelent adus în activitate; un aport financiar asemenea l-a avut și valorificarea pe plan intern, în magazine specializate, a surplusului de iepuri, fazani și potârniche recoltate de vânători, precum și a cărnii și subproduselor din carne de vânat, în condițiile în care aceste resurse financiare erau folosite exclusiv în activitățile de ocrotire și îngrijire a faunei de interes vânătoresc.

Tot acest reviriment în activitatea cinegetică din România, de necontestat în perioada 1948 – 1990, s-a datorat coordonării centralizate a activității, de către profesioniști recunoscuți la toate nivelurile, pe baza unei strategii simple de înțeles, de urmărit și de aplicat, precum și a motivării reale a vânătorilor, până la un anumit moment. Știința, pasiunea, inițiativa, responsabilitatea și cinstea au contribuit din plin, în această perioadă, la rezultatele unei activități nu doar apreciate, ci de invidiat în lumea vânătorilor europeni, dar nu numai.

SCHIMBĂRI POSTDECEMBRISTE

După mai bine de 25 de ani de la controversatele evenimente din 1989, putem afirma, fără a greși, că acestea au surprins cetățenii țării, inclusiv vânătorii și pescarii sportivi, neinformați și nepregătiți. În aceste condiții, tendințele revoluționare, revanșarde, secesioniste și de „schimbare de dragul schimbării” au putut fi ușor inoculate membrilor societății, iar distrugerile de bunuri și braconajul au scăpat, treptat-treptat, de sub control.

Într-un astfel de climat, oarecum confuz și agresiv, a fost organizată Conferința A.G.V.P.S. din 29-30 martie 1990, ocazie cu care vechea conducere a A.G.V.P.S. a fost schimbată, iar celei noi i s-a stabilit misiunea de a conserva unitatea asociațiilor în profil și a membrilor acestora, pentru a putea reacționa monolitic și a apăra eficient interesele comune ale vânătorilor și pescarilor sportivi din România.

Acest deziderat major a fost urmărit în mod consecvent, cu atenție și responsabilitate, în condițiile tendințelor secesioniste ce au urmat, nu foarte greu de înțeles, care au condus, până la urmă, la desprinderea unor filiale din cadrul asociațiilor județene și la constituirea de asociații noi, de sine stătătoare, cu patrimoniu propriu și personalitatea juridică. Ulterior s-au constituit și alte astfel de asociații vânătoarești locale, care, după licențiere, au preluat sau dobândit, în marea lor majoritate, fonduri cinegetice și/sau zone de pescuit recreativ-sportiv în gestionare.

Se cunoaște această evoluție, inclusiv din scrierile vremii, precum și faptul că, în prezent, există asociații afiliate și asociații neafiliate la A.G.V.P.S., unele foarte bune gestionare de faună cinegetică și/sau piscicolă, altele discutabile sau distructive din acest punct de vedere.

ÎNCERCĂRI DE ÎNFIINȚARE A ALTOR FORURI DE REPREZENTARE LA NIVEL NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

Până în anul 1990 și încă 7-8 ani în continuare, întreaga activitate de reprezentare a intereselor organizațiilor afiliate și implicit ale membrilor vânători și pescari sportivi ai acestora, atât în plan intern cât și în plan internațional, a fost coordonată, în mod unitar și nemijlocit, de către A.G.V.P.S. din România.

Cu toate acestea, după 7-8 ani de activitate postdecembristă, A.G.V.P.S. din România – cu sediul în București, Calea Moșilor nr. 128 – a fost nevoită să suporte consecințele constituirii interesate, cu sprijinul fățiș al unor reprezentanți importanți ai autorității publice centrale care răspundea de silvicultură, a două pseudo–A.G.V.P.S.-uri succesive, cu sediul în Bacău, ambele constituite din inițiativa acelorași personaje. Situația de ilegalitate evidentă a acestor pseudo-asociații generale s-a tranșat pe rând, la nivelul instanțelor competente de judecată, reușindu-se în final dizolvarea și lichidarea acestora. În fapt, după obținerea primei hotărâri definitive și irevocabile de dizolvare și lichidare a primei pseudo–A.G.V.P.S. din România – cu sediul la Bacău, cei ce au constituit-o inițial au reușit, din nou, să mai constituie încă o pseudo–A.G.V.P.S. – cu același sediu la Bacău, care, în final, a avut aceeași soartă. Situația de gravă ilegalitate, acceptată și încurajată, așa după cum precizăm, de anumiți reprezentanți interesați ai autorității publice centrale care răspundea de silvicultură, pe lângă faptul că ne-a costat bani și timp, a condus la spargerea unității de reprezentare a vânătorilor și pescarilor sportivi din România, în condițiile în care dizidenții au beneficiat din plin de acțiunile benefice ale conducerii autentice A.G.V.P.S. din România, susținute în interesul asociațiilor afiliate și ale tuturor membrilor vânători și pescari sportivi din România.

Ulterior, după anul 2000, s-a mai înființat, în absolută contradicție cu legea, și un așa-zis Sindicat Național al Vânătorilor din România, iar la câțiva ani, după anul 2004, s-a constituit și o Federație Națională a Pescarilor Sportivi din România (F.N.P.S.R.), ambele cu consilierea și sprijinul ascuns al altor reprezentanți ai structurilor autorității publice centrale care răspundea de silvicultură. Aceste noi entități, care s-au dorit a fi și ele reprezentative la nivel de țară, au acționat constant împotriva A.G.V.P.S., cea din urmă (FNPSR) încercând, în mod repetat, dizolvarea și lichidarea A.G.V.P.S. din România, precum și a unora dintre asociațiile afiliate, înființate în anul 1968. Acțiunile ostile la adresa A.G.V.P.S. din România și/sau a unora dintre asociațiile afiliate la aceasta, demarate de conducerea așa-zisului Sindicat Național al Vânătorilor din România și de către detestatul președinte al Asociației Pescarilor Sportivi din Alba, al Federației Naționale a Pescarilor Sportivi din România și al Federației Române de Pescuit Sportiv, au fost câștigate însă, fără excepție până acum, de către A.G.V.P.S. din România sau de asociațiile afiliate la aceasta, după caz. Aceasta nu înseamnă că acțiunile ostile tuturor, inițiate de aceste entități sau de astfel

de entități interesate, s-au încheiat. Mai este încă rămas pe rol, un ultim recurs în acest sens, în contradictoriu cu Federația Română de Pescuit Sportiv (FRPS), care sperăm că va avea același final ca și celelalte.

Deși nu ne-a făcut și nu face nimănui trebuință și plăcere, acțiunile judecătorești, de apărare a ființei A.G.V.P.S. și a asociațiilor afiliate, au trebuit susținute și duse până la capăt, indiferent de costuri, în interesul păstrării unei structuri organizatorice și de reprezentare cât de cât unitară, care, în această perioadă zbuciumată, a avut meritul de a fi reușit să salveze nu doar unitatea de acțiune a vânătorilor și pescarilor sportivi din România, ci și fauna cinegetică și piscicolă, de la dezastrul pregătit de administratorii acestora, prin reglementări proaste și interesate, emanate de colective de preinși specialiști, puțin responsabili. Importanța unității de acțiune și a structurii organizatorice, cât mai unitare, în fapt a rămânerii majorității asociațiilor în profil în jurul A.G.V.P.S., rezidă din puterea de reacție a acesteia la acțiunile ostile membrilor ei, fiindcă cei care au încercat dizolvarea A.G.V.P.S. o mai pot repeta, din considerente politice și economice de moment, în principal în scopul transferării gestionării unor bunuri de interes public (faună cinegetică și piscicolă) și chiar a unora de interes privat (parte din patrimoniu) de la asociațiile tradiționale care și-au dovedit în timp profesionalismul și responsabilitatea, către asociațiile clientelare puterilor instalate alternativ la conducerea activității societății.

ACTIVITĂȚI ȘI REALIZĂRI ALE CONDUCERII A.G.V.P.S. ÎN ULTIMII 25 DE ANI

Realizările conducerii A.G.V.P.S., în sfertul de veac la care ne referim, nu au fost nici puține și nici lipsite de importanță, ci dimpotrivă. Pentru a fi mai ușor de prezentat și de înțeles, acestea vor fi reliefate în ordine cronologică, cât se poate de concis și de inteligibil. Bineînțeles că nu se va face referire decât la cele mai importante dintre ele, nefiind nici loc și nici timp pentru o prezentare a tuturor acestora și, cu atât mai puțin, detaliată.

În perioada 1990 – 1995, perioadă plină de surprize și de transformări socio-economice imprevizibile pentru marea masă a cetățenilor din România, conducerile A.G.V.P.S. și ale organizațiilor afiliate și-au propus:

- să lupte pentru păstrarea formei și unității private de organizare a A.G.V.P.S., care includea, la acel moment, toți vânătorii și pescarii sportivi din România, cuprinși organizatoric în asociațiile județene și din municipiul București ale acestora;
- să lupte pentru păstrarea bazei materiale și de pescuit sportiv moștenită, în responsabilitate, dinainte de 1989;
- să încerce stabilizarea presiunii vânătoarești, la un nivel acceptabil, prin menținerea numărului de vânători la o cifră rezonabilă și prin combaterea fenomenului braconajului, în condițiile în care nu se putea pune realist problema scăderii acestei presiuni;
- să urmărească consolidarea situației economico-financiare a A.G.V.P.S. și a asociațiilor afiliate, în condițiile încercării de menținere, la un nivel acceptabil, a cotizațiilor membrilor asociațiilor afiliate;
- să descentralizeze treptat activitatea de conducere nemijlocită a asociațiilor afiliate, pe măsura pregătirii și responsabilizării conducerilor acestor asociații în acest sens;
- să tempereze tendințele centrifuge nejustificate plauzibil ale unor filiale sau grupe de vânători și/sau de pescari sportivi, în scopul evitării unei fărâmițări dăunătoare forței unitare de reprezentare a intereselor comune.

În mod pragmatic, imediat după prima conferință independentă a A.G.V.P.S. din 29-30 martie 1990 și în baza hotărârilor adoptate cu acest prilej, s-a trecut la clarificarea cadrului organizatoric al A.G.V.P.S. și al asociațiilor afiliate, prin acțiuni care au vizat:

- **definitivarea Statutului A.G.V.P.S., operându-se în vechiul statut modificările și completările hotărâte în plenul primei Conferințe naționale libere a A.G.V.P.S.; în continuare, a fost multiplicat acest**

statut și a fost transmis tuturor asociațiilor județene și din Municipiul București existente la acea dată;

- la solicitarea conducerilor asociațiilor afiliate, Biroul Executiv al Consiliului A.G.V.P.S. a continuat munca organizatorică, prin elaborarea și adoptarea unui nou Regulament de organizare și funcționare al A.G.V.P.S. și al asociațiilor afiliate și a unui nou Regulament de practicare a vânătorii;
- tot pe linia creării unui climat mai clar și ordonat de lucru, au fost elaborate și adoptate reglementări-cadru de organizare și funcționare a comisiilor de sprijin de pe lângă consiliile A.G.V.P.S. și ale asociațiilor afiliate, urmând ca acestea să fie definitive de fiecare comisie în parte și supuse aprobării consiliilor asociațiilor; de asemenea, au fost dezbătute, elaborate și adoptate regulamente mai exacte de organizare și desfășurare a competițiilor sportive;
- pentru a permite organizarea mai flexibilă a membrilor vânători și/sau pescari sportivi în asociații autogestionare, cu patrimoniu propriu și personalitate juridică, au fost necesare intervenții repetate la nivelul Ministerului Muncii, în scopul adoptării unor noi criterii de gradare a acestor asociații, față de cele anterioare din 1968, în concordanță cu complexitatea activității fiecăreia; s-a intervenit și obținut, apoi, tot de la Ministerul Muncii de atunci, dreptul asociațiilor afiliate de a-și angaja câți salariați considera necesar, drept limitat la acel moment de anumite reglementări rămase în vigoare dinainte de 1989;
- în continuare, a fost abordată problema pregătirii și promovării angajaților proprii și a noilor membri vânători, într-un moment în care reglementările restrictive din acest punct de vedere păreau căzute în desuetudine; în acest sens, au fost adoptate criterii provizorii de corelare a numărului maxim de vânători cu capacitatea fondurilor de vânătoare, în scopul evitării creșterii bruște și nelimitate a numărului de vânători, precum și a unei presiuni cinegetice ce putea deveni nocivă, în condițiile nerespectării legii, considerată depășită și căzută în desuetudine;
- ca urmare a insistențelor consecutive ale conducerii A.G.V.P.S., s-a reușit obținerea Hotărârii de Guvern nr. 693/18.06.1990, care a creat posibilitatea asociațiilor afiliate să organizeze și să desfășoare, după 16 ani de întrerupere, acțiuni de vânătoare cu vânătorii străini;
- tot ca urmare a intervențiilor A.G.V.P.S. și ale conducerilor unor asociații afiliate, s-a reușit preluarea, de la unele inspectorate silvice, a unora dintre fondurile de vânătoare luate forțat de acestea în gospodărire în anul 1985, sub motivul amenajării lor pentru vânătoare prezidențială (A.J.V.P.S. Argeș – 5 fonduri, A.J.V.P.S. Dâmbovița – 4 fonduri,

- A.J.V.P.S. Tulcea – 7 fonduri, A.J.V.P.S. Covasna – 3 fonduri, A.J.V.P.S. Buzău – un fond);
- pentru satisfacerea cerințelor imediate ale vânătorilor, A.G.V.P.S. din România a importat, în anul 1990, cantitatea de 1.000.000 de cartușe cu alică și 100.000 de cartușe cu glonț, pe care le-a pus la dispoziția asociațiilor afiliate și a membrilor acestora;
 - tot în perioada la care ne referim, conducerea A.G.V.P.S. a acordat ajutoare financiare consistente unor asociații afiliate cu bugete deficitare, în condiții avantajoase, din punct de vedere economic, pentru acestea;
 - în ceea ce privește activitatea competițională, putem reliefa susținerea financiară fără precedent a conducerii A.G.V.P.S. în acest sens, făcând astfel posibilă participarea echipelor reprezentative de pescuit sportiv ale României la mult mai multe competiții internaționale decât oricând până atunci;
 - **în plan extern, conducerea A.G.V.P.S. din România a hotărât să revină în rândul organizațiilor internaționale reprezentative de profil, prin preluarea și achitarea obligațiilor financiare restante, pe ultimii 3 ani, ale statului român, către Consiliul Internațional de Vânătoare (C.I.C.) și către Confederația Internațională de Pescuit Sportiv (C.I.P.S.); prin aceste eforturi financiare, A.G.V.P.S. din România a reușit să asigure continuitatea apartenenței României, ca membru cu drepturi depline, în cele două organisme internaționale în domeniul cinegetic și de pescuit sportiv;**
 - tot în plan extern, remarcăm faptul că noua conducere a A.G.V.P.S. din România a încheiat primele protocoale de strânsă colaborare cu asociațiile naționale de vânători și de pescari sportivi din țările vecine, care se confruntau cu probleme similare, generate de tranziție;
 - nu în ultimul rând, A.G.V.P.S. din România a fost gazda unui simpozion internațional organizat sub egida C.I.C., în 29.04-01.05.1995 la Poiana Brașov, intitulat „Problematika și gestiunea ursului brun din Paleartic”.

Perioada 1995 – 2000 a debutat cu două evenimente de mare importanță și răsunset aparte în lumea vânătorilor din România.

Primul, pe care-l apreciem ca fiind unul dintre cele mai de seamă evenimente post-decembriste, l-a constituit promulgarea, în data de 26 octombrie 1996, a Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului. O lege despre care s-a scris și se cunosc multe, concepută, după cum se știe, de reprezentanții A.G.V.P.S., dar promovată, spre dezbatere și aprobare parlamentară, doar după admiterea unor concesiuni vehemente cerute de împuterniciții autorității

publice centrale care răspundea de silvicultură (M.A.P.P.M.) și de către conducerea, de atunci, a R.A. Romsilva. Cu toate aceste concesii, care n-au făcut decât să scadă valoarea variantei inițiale a proiectului prin ambiguitatea și prevederile inechitabil introduse, legea nouă a dat, în ultimul moment, suportul necesar unor acțiuni energice de combatere a braconajului, a câinilor hoinari, a pășunatului în pădurile statului și a altor fenomene dăunătoare înmulțirii și sănătății vânatului. Rezultatele, pentru cei ce au urmărit atent evoluția fenomenelor cinegetice, au început să se vadă imediat după promulgarea acestei legi.

Al doilea eveniment, ca importanță cinegetică, l-a constituit deschiderea oficială, în data de 20 noiembrie 1996, a Muzeului Cinegetic al Carpaților – Posada, aflat doar la început de organizare. Un muzeu gândit să adune, într-un singur loc, cele mai valoroase trofee de vânat din țară, obiecte de artă în domeniul cinegetic, arme de panoplie și multe alte asemenea bunuri de valoare și mărturii ale tradiției și aprecierii de care s-a bucurat vânătoarea, de-a lungul timpului, în România.

Un muzeu care nu s-ar fi născut dacă ideea nu pornea din partea conducerii A.G.V.P.S., nu ar fi fost susținută prin argumente convingătoare de reprezentanții acesteia și nu ar fi fost dusă mai departe, la bun sfârșit, prin munca efectivă a unor salariați din cadrul A.G.V.P.S. și ai Ministerului Culturii.

Ideea inițială, menținută vie de cei ce au dorit o expoziție permanentă de vânătoare în țara noastră, a prins contur doar parțial și incomplet. Muzeul a fost la început, așa după cum s-a afirmat cu prilejul deschiderii lui, *„un copil în fașă, care s-a născut greu dar care trebuie, de acum înainte, să crească”*. Pe baza acestui început, inițiat de la nivelul conducerii A.G.V.P.S., muzeul s-a modernizat și a devenit un obiectiv care poate uimi amatori și specialiști din toată lumea, în primul rând prin multitudinea și valoarea trofeelor expuse, dar și prin diversitatea celorlalte exponate. Un muzeu la care alte țări nici nu pot visa, din simplul motiv că simțul proprietății și orgoliul vânătorilor este altul, ca de altfel și condițiile socio-economice actuale, nefăcând fezabilă ideea strângerii atâtor valori cinegetice la un loc.

Acestor două evenimente, de mare importanță cinegetică, le-a urmat înființarea **primului Colegiu Cinegetic din România, în anul 1995**, pe lângă Facultatea de Silvicultură din cadrul Universității „Transilvania” Brașov. Este foarte important de reținut că ideea a fost lansată și efectiv susținută de conducerea a A.G.V.P.S., prima instituție care a solicitat oficial și justificat înființarea acestei școli.

Ca și în cazul celorlalte două evenimente cinegetice, ideea lansată a trebuit dusă mai departe, pentru aprobarea, în cadrul acestui colegiu, a formei de învățământ „la distanță”, dând posibilitatea unora dintre actualii directori, de altă

specialitate inițial, și tinerilor tehnicieni de la asociațiile noastre și din cadrul R.N.P. Romsilva, să-și poată perfecționa pregătirea profesională.

Evenimentele cinegetice menționate mai sus s-au suprapus, în perioada la care ne referim, altora cu implicații directe în domeniul vânătorii și pescuitului sportiv din România, cum a fost promulgarea următoarelor legi:

- Legea nr. 137/1995, denumită Legea Mediului;
- Legea nr. 17/1996, denumită Legea armelor de foc și munițiilor;
- Legea nr. 18/1996, denumită Lege privind paza obiectivelor, bunurilor și valorilor;
- Legea nr. 26/1996, denumită Codul Silvic;
- Legea nr. 107/1996, denumită Legea Apelor.

De reținut că la elaborarea tuturor acestor legi a fost consultată și s-a implicat direct, după cum se cunoaște din comunicările vremii, conducerea executivă a A.G.V.P.S. din România.

Continuând preocuparea din anii precedenți, de a marca în fiecare an câte un eveniment cinegetic de interes național, dar cu rezonanță internațională, **în anul 1997 s-a organizat Expoziția națională de trofee de vânătoare**, la care a luat parte, pe lângă A.G.V.P.S. din România, Uniunea Vânătorilor și Pescarilor din Bulgaria. După 19 ani de la precedenta manifestare de acest gen, A.G.V.P.S. din România, singură de această dată, a reușit să organizeze în București, o expoziție de trofee de vânătoare, care s-a bucurat de aprecieri elogioase, inclusiv din partea celor care, din anumite considerente și în anumite circumstanțe, au contestat activitatea și eficiența activității desfășurate de A.G.V.P.S. în domeniul cinegetic. Mărturie a acestor aprecieri stau impresiile scrise în Cartea de Onoare a Expoziției. În cadrul acestei expoziții, organizată sub egida C.I.C. și cu sprijin, în privința exponatelor, din partea Ministerului Culturii și al unora dintre asociațiile afiliate, s-a reușit evaluarea și omologarea internațională a încă 732 de trofee de vânătoare medaliabile, dintre care 448 de aur, 188 de argint și 96 de bronz. S-a putut completa astfel, catalogul trofeelor de vânat dobândite în România, singurul care rămâne mărturie, în timp, a calității de excepție a populațiilor de vânat mare de la noi.

Un succes al acestei expoziții, despre care s-au găsit referiri și în literatura străină de specialitate, l-a constituit redobândirea, cu acest prilej, a recordului mondial la craniu de urs, record pierdut în toamna anului 1996, la Budapesta, în fața Federației Ruse. S-a omologat, de altfel, nu numai noul record mondial, ci și un nou vice-record mondial la craniul de urs, aparținând tot României. De reținut însă, și omologarea unui nou record mondial la blană de lup, care a depășit vechiul record mondial, deținut tot de România. Deținem, în continuare, recordul mondial la blană de urs, recordul mondial la craniu de pisică sălbatică și imbatabilul record mondial de capră neagră. Nici la cerb, căprior, lup, râs și mistreț nu ne situăm departe de vârfurile mondiale.

Expoziția a constituit o reușită și datorită prezenței colegilor bulgari, cu cele două extraordinare recorduri mondiale pe care le dețineau, de cerb și de mistreț, demonstrându-se, și de această dată, supremația culturii cinegetice din Europa de Est, prin comparație cu cea din partea considerată „occidentală” a continentului nostru.

De remarcat că la această expoziție, pentru prima dată după știința noastră, alături de trofee de vârf s-au expus, în antiteză, și trofee foarte interesante „de selecție”. S-a încercat astfel, să se prezinte lumii neimplicate în activitățile cinegetice, rolul activ și benefic al vânătorilor în menținerea calității vânătorului autohton, concomitent cu străduința acestora de menținere a echilibrului agro-silvo-cinegetic.

La cele de mai sus se impune a fi adăugată și preocuparea de elaborare și de punere în aplicare a unui program coerent de promovare a imaginii A.G.V.P.S., în scopul determinării unei percepții mai corecte, din partea membrilor asociațiilor afiliate, a opiniei publice și a autorităților, în legătură cu rolul A.G.V.P.S. și al organizațiilor afiliate, precum și cu utilitatea activităților de vânătoare și de pescuit recreativ-sportiv, pentru conservarea faunei de interes cinegetic și piscicol, a mediului acesteia de viață și a echilibrului în natură.

Se simțea nevoia unei astfel de promovări mai vizibile a activității și imaginii A.G.V.P.S., în contextul unor acțiuni ostile din partea autorităților în profil ale statului și unor încercări neavenite de imixtiune a lor în problemele interne ale A.G.V.P.S. și ale asociațiilor afiliate, cu intenția imorală, declarată public, de destructurare a acestora, pentru că le considerau „comuniste”, la momentul premergător atribuirii în gestionare a fondurilor cinegetice. De fapt, prin toate aceste acțiuni ostile și imixtiuni nepermise arătate, reprezentanții autorității publice centrale care răspunde de silvicultură urmăreau crearea premiselor atribuirii în gestionare a fondurilor cinegetice după bunul lor plac, cu nesocotirea dreptului istoric al asociațiilor vânătoarești tradiționale în acest sens, în condițiile în care acestea au investit timp și bani în gospodărirea acestor fonduri, de-a lungul unei perioade de peste 50 de ani. Meritul aducerii fondurilor cinegetice de la nimic după război, la bonitatea și la efectivele de faună cinegetică care le făcea atractive la acel moment, al reatribuirii în gestionarea lor, s-a datorat în exclusivitate asociațiilor vânătoarești tradiționale. Tocmai datorită acestei atractivități, la acel moment tensionat, s-au accentuat, începând încă din anul 1998, contradicțiile dintre A.G.V.P.S. din România și M.A.P.P.M.

Pentru a nu fi stânjeniți în intenția de atribuire în gestionare a fondurilor de vânătoare exclusiv prin licitație publică, favorabilă noilor asociații constituite din proaspeți îmbogățiți și interpuși ai vânătorilor străini, reprezentanții M.A.P.P.M. au contestat, mai întâi neoficial, apoi pe față, existența legală a A.G.V.P.S. și a

asociațiilor tradiționale. Dar nu s-au limitat doar la atât. Reprezentanții M.A.P.P.M. au consiliat și sprijinit efectiv constituirea pseudo-Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România cu sediul la Bacău, au licențiat, fără nici un fel de exigență, majoritatea asociațiilor vânătoarești nou constituite, inclusiv din nevânători, au încercat să convingă sau să șantajeze conducerile unor asociații tradiționale să se dezafilieze, **au solicitat oficial organelor de poliție să retragă avizele de armă acordate tuturor membrilor vânători ai asociațiilor tradiționale**, au constituit Asociația Clubul Romsilva în care s-au înscris, ca membri, reprezentanții nevânători din cadrul M.A.P.P.M. etc.

În concluzie, toate acțiunile reprezentanților M.A.P.P.M., de care nu au fost străini nici reprezentanții R.N.P. Romsilva și ai unora dintre recente asociații vânătoarești nou licențiate, au avut drept scop destabilizarea A.G.V.P.S. și a asociațiilor tradiționale, mai înainte de începerea reatribuirii în gestionare a fondurilor cinegetice, în scopul eliminării acestora de la atribuire, în favoarea asociațiilor vânătoarești clientelare puterii politice și lor înșiși, după caz.

În aceste condiții, conducerea A.G.V.P.S. din România a fost nevoită să-și concentreze atenția în două direcții:

- să oblige autoritățile statului, prin dovezi de necontestat, să recunoască ființarea legală, atât a acesteia cât și a asociațiilor județene și din Municipiul București ale vânătorilor și pescarilor sportivi;
- să lupte și să obțină un drept de prioritate, pentru asociațiile tradiționale, la reatribuirea în gestionare a fondurilor de vânătoare.

Soluționarea problemelor implicate de acțiunile demarate pe cele două direcții, asupra cărora a fost concentrată întreaga atenție a conducerii A.G.V.P.S., a necesitat o serie de demersuri concertate și susținute, ale conducerilor A.G.V.P.S. și asociațiilor afiliate, în contradictoriu cu poziția consecvent ostilă a autorității publice centrale care răspundea de silvicultură. Astfel, A.G.V.P.S. din România a trebuit să se adreseze instanțelor competente de judecată pentru tranșarea controverselor existenței și funcționării sale legale, în condițiile în care reprezentanții autorității publice centrale care răspundea de silvicultură nesocoteau A.G.V.P.S., susținând că nu ar mai exista și nu ar mai funcționa legal din moment ce legile prin care s-a constituit (Decretul nr. 311/1948 și HCM nr. 3126/1953) și sub autoritatea cărora trebuia să-și desfășoare activitatea erau abrogate. Conducerea autorității publice centrale care răspundea de silvicultură omitea faptul că A.G.V.P.S. fusese instituționalizată, în decursul timpului, prin textele tuturor legilor referitoare la vânătoare, pescuit și arme de foc, inclusiv prin cele în vigoare la acea dată (Legea nr. 12/1974 privind pescuitul, Decretul nr. 76/1971 privind armele și mai recenta Lege nr. 103/1996 privind vânătoarea). Instanțele judecătorești, cărora s-a adresat A.G.V.P.S., au judecat situația atipică în care se găsea această asociație de drept privat și, luând în considerare faptul că a fost înființată prin lege, a dispus, în mod definitiv și irevocabil, înscrierea acesteia în

Registrul asociațiilor și fundațiilor, urmată, ulterior, de eliberarea certificatului doveditor în acest sens. Susținerile ridicole, în contradictoriu cu situația de fapt, au mai continuat însă de la nivelul conducerilor, care s-au succedat în timp, ale autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Concomitent cu acțiunile demarate de A.G.V.P.S., pentru recunoașterea existenței și funcționării sale legale, toate asociațiile județene și din Municipiul București, înființate în anul 1968 în condițiile Decretului nr. 31/1954, au fost nevoite să se adreseze instanțelor judecătorești competente, din județele sau orașele în care și aveau sediile, pentru a li se recunoaște constituirea, existența și funcționarea (desfășurarea activității) legală și pentru a se dispune înscrierea lor în registrele asociațiilor și fundațiilor, urmate de eliberarea certificatelor prin care să se ateste acest fapt. Unele dintre asociațiile județene și din Municipiul București au fost nevoite să se reînființeze cu patrimoniul lor de la acel moment.

Prin aceste modalități, costisitoare pentru A.G.V.P.S. și asociațiile tradiționale, s-a reușit ca, până la momentul atribuirii în gestionare a fondurilor de vânătoare, toate să fie în măsură să-și demonstreze, cu certificate „de naștere”, existența și funcționarea legală, pentru a putea participa la atribuirea gestionării fondurilor de vânătoare gestionate de acestea de peste 50 de ani, inclusiv la acea dată.

Problemele asociațiilor afiliate la A.G.V.P.S. nu s-au închis însă definitiv, în acest mod. Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură a determinat modificarea legii, printr-o Ordonanță de Urgență a Guvernului, în sensul atribuirii gestionării fondurilor de vânătoare exclusiv prin licitație publică (deschisă, cu strigare), fără luarea în considerare a dreptului istoric, experienței asociațiilor tradiționale, a garanției acestora în sensul unei gestionări responsabile și a investițiilor anterioare efectuate de ele, în scopul aducerii fondurilor de vânătoare de la bonitatea și efectivele de faună cinegetică reduse aproape de zero după război, până la nivelul atractiv, din acel moment, pentru noii „investitori” și „întreprinzători” în domeniul activității cinegetice.

Pentru a-și putea realiza scopul ascuns urmărit, conducerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură a conceput și Guvernul României a aprobat O.U.G. nr. 123/10.09.1999, în baza căreia autoritatea a demarat, imediat, organizarea licitației publice pentru atribuirea în gestionare, prin această metodă, a tuturor fondurilor de vânătoare din România.

Problema a fost tranșată din nou, tot de A.G.V.P.S. din România, pe calea instanțelor judecătorești competente, care au dispus anularea rezultatelor licitațiilor deja organizate și desfășurate, pentru adjudecarea atribuirii în gestionare a primelor fonduri de vânătoare, în anul 2000. Decizia instanțelor de judecată fiind puțin tardivă, a lăsat timp pentru desfășurarea primelor licitații, care au reliefat un nivel

absolut irațional de concurență, în privința sumelor oferite pentru adjudecarea gestionării celor dintâi fonduri de vânătoare licitate.

În contextul anulării licitațiilor organizate, reprezentanții autorității publice centrale care răspunde de silvicultură au fost nevoiți să accepte dialogul cu reprezentanții conducerii A.G.V.P.S. și să găsească, împreună, o cale de atribuire în gestionare de compromis, care a fost acceptabilă atât pentru asociațiile vânătoarești afiliate, cât și pentru asociațiile vânătoarești nou constituite.

În concluzie, meritul de a stabili și duce la bun sfârșit modalitatea de atribuire în gestionare a fondurilor cinegetice, în anul 2000, revine în principal conducerii executive a A.G.V.P.S., care, dovedind rațiune, luciditate și consecvență, a reușit să impună, în final, un drept de prioritate, la reatribuirea în gestionare a fondurilor de vânătoare, pentru 70% din fondurile gestionate la acel moment de gestionarii consacrați, fără excepție afiliate la A.G.V.P.S.

Trebuie reamintit, cu privire la această soluție de compromis, că aceasta a fost tranșată, în mod acceptabil pentru majoritatea asociațiilor vânătoarești, după momentul real de cumpănă generat de emiterea O.U.G. nr. 123/10 sept. 1999, în condițiile în care președintele de atunci al A.G.V.P.S., d-l Adrian Năstase, își prezentase demisia de onoare, ca urmare a eșecului suferit în tratativele purtate cu primul-ministrul Radu Vasile, în scopul evitării licitației iraționale preconizate în vederea atribuirii în gestionare a tuturor fondurilor cinegetice din țară. Efortul conducerii executive a A.G.V.P.S., care a găsit, a propus și a susținut ulterior cunoscuta soluție de compromis, a fost cu atât mai mare cu cât a trebuit să-și susțină convingător punctul de vedere în fața unui Congres lărgit al A.G.V.P.S., organizat la Sala Palatului în prezența a 3513 vânători și pescari sportivi veniți benevol să o susțină, și printr-un miting public și marș de protest terminat în Piața Victoriei, după înmânarea unui protest scris reprezentantului Guvernului României.

Desfășurarea ordonată și demnă a acestor manifestări a demonstrat la acea vreme, celor ce se mai îndoiau încă, posibilitatea de organizare și de mobilizare, precum unitatea și disciplina de care puteau da dovadă, dacă era necesar, vânătorii și pescarii sportivi din România, sub coordonarea conducerii A.G.V.P.S.

Deși reacția reprezentanților autorității publice centrale care răspundea de silvicultură nu a fost inspirată și cinstită, ci din contră, mincinoasă și jignitoare la adresa participanților, aceasta a fost nevoită să recunoască, până la urmă, că soluția avansată de conducerea executivă a A.G.V.P.S., pentru soluționarea crizei în care se intrase, era cea mai rațională, motiv pentru care a fost acceptată. **A putut fi depășit astfel, unul dintre cele mai riscante momente din viața asociațiilor tradiționale, județene și din Municipiul București, ale vânătorilor și pescarilor sportivi din România.**

În perioada de 5 ani, la care ne referim, au mai fost organizate două simpozioane internaționale în România, intitulate:

1. Problema conservării păsărilor migratoare în Europa, Asia și Africa, care a avut loc în perioada 28 – februarie – 1 martie 1996, în București;
2. Problematika și gestionarea populațiilor de capră neagră, care s-a ținut la data de 18 septembrie 1997, în București.

De importanță deosebită, în privința afirmării A.G.V.P.S. în plan extern, reamintim și participarea unor echipe naționale reprezentative de pescuit sportiv ale României la competiții internaționale și/sau mondiale în profil, organizate anual în diverse țări.

Un eveniment de mare răsunet intern și internațional, mai ales în lumea pescarilor de competiție, l-a avut organizarea în România, pe ultimul tronson al Canalului Midia – Năvodari, a Campionatului Mondial de Pescuit Staționar Feminin – Mamaia 1999.

Mai trebuie remarcat, în același sens, participarea reprezentanților României, cu lucrări de specialitate când a fost cazul, la alte multe reuniuni organizate de sau sub egida C.I.C.

În sfârșit, **un eveniment cu totul deosebit, pentru interesul și prestigiul A.G.V.P.S. din România, al asociațiilor afiliate și al membrilor acestora, l-a constituit afilierea A.G.V.P.S. din România, în anul 2000, la Federația Asociațiilor de Vânători din Comunitatea Europeană (F.A.C.E.).** De reținut că această afiliere a A.G.V.P.S. la F.A.C.E., ca membru cu drepturi depline, a fost prima afiliere a unei structuri neguvernamentale din România la o structură asemenea a Uniunii Europene, mai înainte de acceptarea României ca membru al acesteia (în 2007). Și această afiliere s-a datorat eforturilor și puterii de convingere a reprezentanților conducerii executive a A.G.V.P.S., în raporturile directe și personale cu conducerea F.A.C.E.

În perioada 21 aprilie 2001 – 2 iulie 2005, a fost continuată activitatea A.G.V.P.S., pe fondul activităților și realizărilor din perioada 1990-2001, prin acțiuni întreprinse în interes general, inițiate de la nivelul acesteia (Consiliu, Birou al Consiliului, conducere executivă), cu concursul conducerilor organizațiilor afiliate.

Dintre problemele soluționate și realizările din perioada 2001 – 2005, reliefăm următoarele:

- susținerea intereselor organizațiilor afiliate pentru definitivarea, de către I.C.A.S., a rearondării fondurilor de vânătoare din România, după ce aceeași instituție – contra-cost, dar fără responsabilitate și respectarea principiului continuității limitelor acestor fonduri – a efectuat o primă arondare postdecembristă, cu nepermis de multe greșeli, în anul 1998;
- susținerea financiară a acțiunii I.C.A.S. de rebonitare, contra-cost, a fondurilor de vânătoare și de stabilire a efectivelor optime pentru principalele specii de vânat; din păcate, lucrarea a fost realizată doar cu

sprijinul personalului silvic, insuficient de bine instruit în materie, pe baza unor „chei de determinare a bonității” discutabile din punct de vedere științific, motiv pentru care lucrarea a fost finalizată într-o formă cu totul și cu totul nesatisfăcătoare, în privința descrierii limitelor și suprafețelor totale și din cuprinsul acestora;

- susținerea elaborării unor studii pragmatice și realiste de gestionare durabilă a fondurilor de vânătoare, în deplină concordanță cu prevederile contractelor de gestionare a acestor fonduri, și respingerea motivată a instrucțiunilor și normativelor fanteziste, care ar fi trebuit experimentate întâi pe fondurile de vânătoare destinate cercetării și învățământului, mai înainte de transmiterea lor, prin ordin al M.A.P.D.R., pentru a fi aplicate întocmai la nivelul tuturor fondurilor de vânătoare din România;
- **negocierea unitară cu conducerea Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol (C.N.A.F.P.), de la nivelul conducerii executive a A.G.V.P.S., a problemei prelungirii valabilității tuturor contractelor de exploatare durabilă a fondului piscicol natural din apele naturale colinare și de șes până la data de 31.12.2007, precum și încheierea, până la aceeași dată, a unor contracte noi de asociere în participațiune, între unele asociații afiliate și această companie națională, în vederea exploatării în comun a fondului piscicol din apele curgătoare naturale, din perimetrul lacurilor de baraj și din imediata apropiere a malurilor interioare ale Dunării; de asemenea, medierea încheierii unui contract similar între C.N.A.F.P. și A.J.V.P.S. Constanța, pentru practicarea pescuitului în Marea Neagră;**
- concesiunea pe 49 de ani, de către A.G.V.P.S., a amenajărilor piscicole Afumați 3 și 4 și Șindrilița 1, 1A și 2, în scopul punerii acestora la dispoziția pescarilor sportivi și al organizării unor competiții de pescuit sportiv de mai mică anvergură, în condițiile acoperirii cheltuielilor acestei activități din veniturile realizate prin acestea;
- concesiunea gratuită a unui teren în București, în suprafață de cca. 1.700 mp, urmată de contractarea proiectării, obținerii autorizației de construcție și edificarea unui sediu nou, investiție care s-a dovedit ulterior aducătoare de venit cert, în scopul susținerii activității non-profit a A.G.V.P.S.;
- punerea la dispoziția candidaților la calitatea de vânător și de pescar sportiv, a lucrărilor necesare pregătirii lor incipiente și susținerii examenelor ori testelor obligatorii, precum și punerea unor lucrări de specialitate la dispoziția membrilor dornici de autoinstruire în materie de vânătoare și de pescuit sportiv;

- găsirea unor soluții convenabile pentru procurarea de arme din categoria „arme de apărare și pază”, în scopul dotării corespunzătoare a personalului de teren al organizațiilor afiliate;
- **conlucrarea, în măsura în care a fost posibil, la îmbunătățirea celor patru acțiuni de modificare a Legii nr. 192/2001 privind pescuitul și acvacultura, inițiate prin procedura forțată a ordonanțelor de urgență ale Guvernului României, care s-au succedat de patru ori în decursul perioadei 2001-2005;**
- înaintarea de observații pertinente, din proprie inițiativă sau ca urmare a solicitării organizațiilor afiliate ori a autorităților publice, pe proiectele legilor de modificare și completare a Legii armelor de foc și munițiilor și a Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului;
- înaintarea, către M.A.P.D.R., a unor propuneri pertinente de modificare și completare a proiectelor de acte normative subsidiare legilor în domeniul vânătorii și pescuitului sportiv, de care s-a ținut în general, dar nu în amănunt, seamă;
- reanalizarea și aducerea la zi a situației membrilor vânători ai asociațiilor afiliate, precum și a situației vânătorilor excluși în ultimii 3 ani din cadrul acestor asociații, pentru a le pune la dispoziția tuturor asociațiilor interesate de aceste probleme;
- monitorizarea cazurilor de braconaj cunoscute, evidențierea sistematică a celor soluționate incorect de organele de cercetare penală și intervenția repetată și motivată, la nivelul Parchetului General, în scopul re deschiderii unora dintre dosarele grave soluționate cu N.U.P. sau cu „lipsă de pericol social”;
- afilierea unor noi asociații vânătoarești, în condițiile Statutului A.G.V.P.S. din România, licențierea de către A.G.V.P.S. a asociațiilor afiliate, care au îndeplinit condițiile reglementărilor în vigoare, și excluderea asociațiilor care nu au mai îndeplinit cumulativ criteriile de afiliere;
- revenirea repetată, cu intervenții justificate, la nivelul conducerii M.A.P.D.R., pentru:
 - dizolvarea organizațiilor vânătoarești neafiliate și nelicențiate, care nu și-au putut și nu-și puteau realiza obiectul de activitate în termen;
 - revederea licențelor acordate de M.A.P.D.R. unor organizații vânătoarești neafiliate, dar și unor asociații vânătoarești afiliate, pentru a constata dacă mai îndeplinesc cumulativ criteriile stabilite în acest sens prin reglementările proprii în vigoare;
 - oficializarea modelului de „permis de vânătoare” aflat în circulație, deoarece simpla avizare a formei acestuia în anul 1996, de către

- reprezentanții autorității publice centrale care răspundea de silvicultură, nu a fost și nu era în deplină concordanță cu legea;
- aducerea la zi a situației efectivelor de vânat, a cotelor de recoltă și a evidenței trofeelor medaliabile de vânat;
 - **sprijinirea A.J.V.P.S. Tulcea pentru redeschiderea vânătorii în Delta Dunării, în special pentru comunitatea locală de vânători, atât la speciile sedentare de vânat, cât și la cele mai multe dintre speciile migratoare admise de lege;**
 - producerea de fazani și, experimental, de potârniche, pentru popularea fondurilor de vânătoare, precum și producerea de căței din rasele de câini de vânătoare, la prețuri stimulative pentru vânători;
 - elaborarea unor lucrări științifice de specialitate pentru reliefaarea situației efectivelor de mari prădători din România – din punct de vedere cantitativ, calitativ și structural – în scopul convingerii autorităților străine în legătură cu viabilitatea acestor populații și necesitatea exploatării lor în condiții durabile;
 - continuarea demersurilor juridice, întreprinse încă din perioada precedentă, pentru dizolvarea Federației Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România cu sediul la Bacău, care continua să fie luată în considerare de autorități; dacă s-ar fi numit oricum altfel și nu ar fi fost afectat prestigiul A.G.V.P.S., prin confuzia voit creată între denumiri, și dacă ar fi fost condusă de persoane oneste, nu am fi avut nimic împotriva existenței federației în discuție, care ar fi putut deveni chiar un partener interesant de susținere a intereselor vânătorilor din România;
 - continuarea acțiunilor aflate pe rolul instanțelor de judecată, în scopul clarificării proprietății A.G.V.P.S. asupra unor bunuri edificate de aceasta în timp, pe terenuri care însă nu i-au aparținut;
 - valorificarea, prin închiriere sau vîndere, a unor bunuri mobile, dar și a unor bunuri imobile devenite inutile pentru activitatea A.G.V.P.S., în scopul obținerii resurselor financiare necesare achiziționării actualului sediu al A.G.V.P.S., construirii unui nou sediu administrativ, susținerii activităților în interes general etc.;
 - organizarea anuală și susținerea materială a campionatelor naționale de pescuit sportiv, de tir vânătoresc și de chinologie vânătorescă, precum și susținerea materială a echipelor reprezentative de pescuit sportiv la anumite competiții internaționale, organizate în străinătate;
 - **organizarea în anul 2004, sub egida C.I.C., a unui curs internațional de evaluare a trofeelor de vânat, absolvit de 25 de specialiști din cadrul A.G.V.P.S. și R.N.P. Romsilva;**

- organizarea, în anul 2004, a celei de-a doua Expoziții Naționale de Vânătoare, la Pitești;
- **organizarea de excepție a unei Adunări Generale a C.I.C., în anul 2004, pentru a doua oară în România, după evenimentul similar de la Mamaia, din anul 1965;**
- **cumpărarea actualului sediu al A.G.V.P.S. din România și a 650 mp de teren în Calea Moșilor nr. 128, sector 2, București;**
- **recunoașterea, de către Guvernul României, a utilității publice a A.G.V.P.S. din România, prin H.G. nr. 259/2001;**
- popularizarea activității vânătoarești din România într-o broșură editată în limba română și engleză, intitulată „Vânat și vânătoare în România”.

În perioada la care ne referim am înregistrat însă și unele neîmpliniri. Deși am insistat, până la a deveni supărători, nu am reușit să convingem conducerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură să soluționeze o serie de probleme importante, ce decurgeau din lege în sarcina acesteia, printre care:

- elaborarea unei strategii coerente și concrete în domeniul cinegetic, din care să rezulte cu claritate țelul de gestionare durabilă a speciilor sau a grupelor de specii de interes vânătoresc, precum și tipul de management impus pentru fiecare dintre acestea;
- reglementarea modului de practicare a vânătorii în afara zonelor strict interzise la vânătoare;
- elaborarea reglementărilor necesare în privința modelului și modului de editare a permiselor de vânătoare;
- promovarea experților tehnici judiciari în vânătoare;
- privatizarea, în mai mare măsură, a activității de vânătoare, prin scoaterea la licitație a fondurilor de vânătoare gestionate în pierdere de către R.N.P. Romsilva;
- combaterea mai eficientă a braconajului cinegetic și piscicol, prin constituirea corpului specializat de pază în acest scop.

Au mai fost și alte nerealizări de mai mică importanță, inclusiv din cauza consecvenței, unor funcționari publici din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, de a acorda prioritate intereselor R.N.P Romsilva și unor asociații vânătoarești clientelare, neafiliate, în dauna asociațiilor tradiționale și afiliate la A.G.V.P.S. din România.

O pierdere de poziție și de prestigiu pentru A.G.V.P.S. din România, mai puțin observată, a constituit-o „ștergerea”, pentru prima dată, a denumirii acesteia din Legea 192/2001 privind fondul piscicol, pescuitul și acvacultura. După ce, din anul 1923 înapoi, U.G.V.R, apoi A.G.V.R. și ulterior A.G.V.P.S. au

fost nominalizate în toate legile care s-au succedat privind vânătoarea și pescuitul, A.G.V.P.S. din România a dispărut, pur și simplu, din textul legii precizate, datorită inițiativei în acest sens a conducerii autorității publice centrale care răspundea de silvicultură. Tot în acea perioadă, a guvernării 2001–2004, a fost inoculată și ideea ștergerii A.G.V.P.S. din România din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996 - republicată, idee care a fost preluată de conducerea aceluiși minister, care a urmat.

Foarte grav a fost și faptul că, încă din anul 2001, s-a retras dreptul paznicilor de vânătoare de a mai constata infracțiuni și de a mai aplica contravenții pentru încălcarea legalității pe linie de pescuit și acvacultură, ceea ce a echivalat cu punerea fondului piscicol la dispoziția braconierilor. S-a făcut astfel, interesat sau nu, conștient sau inconștient, jocul braconierilor, inclusiv a celor camuflați în societăți comerciale având ca obiect de activitate pescuitul comercial.

În perioada la care ne referim am suportat, în plus, critici nemeritate din cauza confuziei care s-a făcut, voit sau nu, între vânătoarea sportivă, practică de marea majoritate a membrilor asociațiilor afiliate, și recoltarea vânatului în țarcuri ori împușcarea urșilor la nadă din „cazemat” sau „garsoniere” silvestre. Mediatizarea exagerată a acestei modalități, mai mult decât criticabilă, de extragere a surplusului de vânat din țarcuri, modalitate care nu are nimic comun cu vânătoarea (sportivă și etică), precum și atacurile cu substrat politic ale celor ce au confundat, din ignoranță sau cu rea intenție, conducerea apolitică a A.G.V.P.S. din România cu unii dintre conducătorii politicieni ai acesteia, ne-au creat evidente probleme de imagine și relații în această perioadă.

În perioada 13 mai 2006 – 11 noiembrie 2011, conducerile A.G.V.P.S. din România și ale asociațiilor afiliate la aceasta și-au desfășurat activitatea în condițiile unei instabilități legislative accentuate, iar din anul 2008 și sub spectrul unei austerități economice care s-a resimțit din ce în ce mai puternic. Pe acest fond de instabilitate și austeritate, am fost obligați să întreprindem o serie de acțiuni și demersuri în vederea soluționării favorabile a problemelor și intereselor asociațiilor de vânători și de pescari sportivi afiliate. Printre acestea, de cea mai mare importanță au fost recontractarea gestionării faunei cinegetice din fondurile de vânătoare și autorizarea exploatării resursei acvatice vii din zonele de pescuit recreativ-sportiv aparținând habitatelor piscicole naturale.

Acțiunile noastre, justificate și consecvente în acest sens, nu au avut întotdeauna susținerea așteptată din partea factorilor administrativi din cele două domenii de activitate, ceea ce a făcut ca multe fonduri cinegetice și zone convenabile de pescuit recreativ-sportiv să fie atribuite, chiar cu încălcarea legii, altor beneficiari.

Intervențiile argumentate, consecvente și eficiente ale conducerii A.G.V.P.S. în interesul asociațiilor afiliate, la care s-au raliat conducerile mai multor asociații afiliate, au condus, în final, la o soluționare cât de cât acceptabilă, pentru majoritatea acestor asociații.

Rezultatul acestor intervenții se regăsește acum materializat în numărul mare al fondurilor cinegetice preluate în gestionare prin atribuire directă și al zonelor de pescuit recreativ-sportiv pe care au fost autorizate asociațiile afiliate. Dacă realizăm de unde s-a pornit cu discuțiile, de la primirea directă în gestionare a maximum 5 fonduri cinegetice și maximum 5 zone de pescuit recreativ-sportiv, și unde s-a ajuns, remarcăm succesul acțiunilor întreprinse de conducerea A.G.V.P.S.

Adevăratele câștiguri ale acestor acțiuni conjugate, consecvente și legale ale conducerii A.G.V.P.S., le reprezintă însă salvarea formei actuale de organizare a vânătorilor și pescarilor sportivi din România, perpetuarea structurilor organizatorice favorabile majorității acestora, conservarea unității lor de acțiune și păstrarea unei capacități apreciable de reacție a acestora împotriva inițiativelor ostile intereselor lor și în egală măsură, ale intereselor societății românești.

În contextul celor precizate până acum, referitoare la rezultatul activității conducerii A.G.V.P.S., desfășurate în interes comun în perioada la care ne referim, reamintim următoarele opt demersuri:

1. Demersuri efectuate pentru îmbunătățirea legislației în domeniul vânătorii și protecției fondului cinegetic.

Hotărârea de înlocuire a Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, republicată, a fost luată din considerente politice în anul 2006, deși legea în vigoare se dovedise una dintre cele mai eficiente și apreciate legi din Europa. Susținerile de atunci ale fostului președinte al C.I.C. – Dieter Schramm și ale secretarului general al F.A.C.E. – Yves Lecocq, invitați la discuțiile purtate în acest sens, cu reprezentanții autorității publice centrale care răspundea de silvicultură, au fost tranșante în favoarea menținerii legii în vigoare. Dar decizia de înlocuire a legii fiind luată politic, nu am avut nici o șansă să evităm această înlocuire. Ne-am străduit în schimb, și am reușit în mare măsură, să îmbunătățim conținutul proiectului de lege supus dezbaterii publice, prin propuneri repetate, scrise și concrete pe textul proiectului, apoi prin participare efectivă la reuniunile comisiilor de lucru ale autorității publice centrale și la dezbaterile din comisiile de specialitate ale Camerei Deputaților.

Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 a fost promulgată și publicată în Monitorul Oficial nr. 944/22.11.2006. Meritul conlucrării deschise cu conducerea executivă a A.G.V.P.S. și al transformării unui proiect contraproductiv de lege, într-o lege cât de cât acceptabilă, a fost, în principal, al celor patru deputați-vânători care au primit ulterior titlul de „Membru de Onoare ai

A.G.V.P.S.” în anul 2007 (dr. Kelemen Atilla, ing. jr. Florin Iordache, jr. Gheorghe Gabor și ing. Filip Georgescu).

În aplicarea ulterioară a acestei legi au fost constatate însă multe deficiențe, de altfel sesizate de noi în prealabil promovării ei. De aceea s-a susținut ideea modificării și completării ei cât mai urgente. Deputații nominalizați mai sus, la care s-au adăugat și alții (Ionisie Gheorghioni, Nicolae Popa și Dragoș Dumitriu), și-au însușit un material conceput împreună cu conducerea A.G.V.P.S. și l-au înaintat Parlamentului României, ca inițiativă legislativă de completare și modificare a Legii nr. 407/2006. Inițiativa avea în vedere, în primul rând, reducerea tarifelor de gestionare la un nivel rezonabil. La această inițiativă legislativă s-au mai adăugat, în timpul dezbaterilor, unele amendamente benefice gestionării și protecției faunei cinegetice și astfel a fost promovată Legea nr. 197/2007, de modificare și completare a Legii nr. 407/2006.

Dar nici această lege nu s-a dovedit suficientă pentru a face Legea nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, integral aplicabilă. A mai fost nevoie de încă o inițiativă legislativă de modificare și completare a ei, depusă în două variante.

Prima variantă de lege, inițiată de d-l senator Tiberiu Prodan, a fost votată în Parlamentul României, dar a fost respinsă, la promulgare, de Președintele țării. Cel de-al doilea proiect a fost promulgat în ultimul moment posibil, devenind Legea nr. 215/2008, de modificare și completare a Legii nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

În continuare, în decurs de doar două săptămâni, Legea nr. 407/2006, cu modificările și completările aduse prin Legile nr. 197/2007 și nr. 215/2008, a mai fost modificată de două ori, cât de cât acceptabil apreciem noi, prin două Ordonanțe de Urgență: O.U.G. nr. 154/2008 și O.U.G. nr. 164/2008.

A urmat însă, mai târziu, O.U.G. nr. 102/2010, ca urmare a unui interes ascuns și a inventării unui motiv nereal de urgență. Prin această O.U.G., legea a fost modificată forțat și neconstituțional, finalizându-se într-o formă de compromis, dorită sau impusă de ministrul mediului, în interesul unor primari și unor asociații, în cele mai multe cazuri nelegale, de asociații de proprietari privați de terenuri.

Deci, prin demersurile efectuate de conducerea A.G.V.P.S., după mai mulți ani de muncă consecventă pentru îmbunătățirea cadrului legislativ în domeniul cinegetic, s-a reușit finalizarea unei legi aplicabile și unanim acceptate atunci, de toate părțile mai mult sau mai puțin implicate în activitatea cinegetică: administratorul fondului cinegetic național, gestionarii fondurilor cinegetice, organizațiile de protecție a mediului și reprezentanții societății românești, inclusiv din forurile legislativ și executiv.

O.U.G. nr. 102/2010 a fost apreciată ca fiind acceptabilă, prin comparație cu celelalte proiecte de modificare și completare a legii, supuse consecutiv, dezbaterii Parlamentului României. De asemenea, soluția atribuirii directe a 5 fonduri

cinegetice și a încă 50% din cele rămase neatribuite, după atribuirea directă care se putea face în favoarea asociațiilor vânătoarești desemnate de asociațiile de proprietari de terenuri legal constituite, a fost apreciată, și ea, ca soluție de compromis, care a reprezentat rezultatul a patru întâlniri succesive și prealabile ale conducerii A.G.V.P.S. și conducerii M.M.P..

O.U.G. nr. 102/2010 a intrat în vigoare, a modificat corespunzător Legea nr. 407/2006, repetat modificată și completată și, în baza acesteia, a fost demarată, cu întârziere, reatribuirea în gestionare a faunei cinegetice din fondurile de vânătoare pentru care contractele vechi expiraseră încă din anul 2010.

După satisfacerea gestionarilor propuși de asociațiile de proprietari de terenuri, chiar și a cele nelegal constituite, aplicarea legii a fost din nou abuziv sistată, tot de autoritate. S-a încercat din nou, ca urmare a unei noi decizii politice, modificarea O.U.G. nr. 102/2010, așa încât gestionarii consacrați să nu reprimească, prin atribuire directă, decât 5 fonduri cinegetice și doar 25% din cele rămase neatribuite. Din nou au fost necesare intervenții argumentate și deschise la nivelul comisiilor Camerei Deputaților, sesizată cu analiza pe fond a conținutului O.U.G. nr. 102/2010.

Doar după tranșarea problemei principale, care privea atribuirea directă în gestionare a faunei cinegetice pentru 5 fonduri cinegetice și a încă 50% din cele rămase neatribuite, proiectul de Lege de aprobare a O.U.G. nr. 102/2010 a fost votat în plenul Camerei Deputaților. Atribuirea în gestionare a fondurilor cinegetice a fost reluată, cu excepția fondurilor cinegetice din cadrul A.R.B.D.D. și procesul s-a desfășurat, în continuare, fără sincope, salvând mai multe asociații vânătoarești tradiționale de la dizolvare.

Referitor la îmbunătățirea proiectelor de reglementări elaborate în aplicarea Legii nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, facem precizarea că, și în această privință, conducerea A.G.V.P.S. și-a adus o contribuție semnificativă la formularea, cât de cât acceptabilă a acestora, printr-o serie de demersuri întreprinse în interesul membrilor asociației și în acord cu scopul și obiectivele A.G.V.P.S. Menționăm, în continuare, câteva dintre reglementările subsidiare legii, pe care a intervenit, cu sorți sau fără prea mulți sorți de izbândă, conducerea A.G.V.P.S. din România:

- Proiectul de Hotărâre de Guvern privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele produse de vânat culturilor agricole, silvice și animalelor domestice;
- Proiectul de ordin pentru constituirea Consiliului Național de Vânătoare;
- Ordinul nr. 917/13.11.2007, pentru aprobarea modelului-cadru de act adițional la contractele de gestionare a fondurilor de vânătoare;
- Ordinul nr. 216/2008 privind „Criteriile de acordare a licenței pentru gestionarii fondurilor de vânătoare”;

- Ordinul nr. 218/2008 și Ordinul nr. 1221/2010, cu modificările și completările ulterioare, ambele de aprobare succesivă a două Regulamente privind atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice;
- Ordinul nr. 353/2008 pentru aprobarea Regulamentului privind autorizarea, organizarea și practicarea vânătorii.

Deși reprezentanții A.G.V.P.S., în discuțiile purtate cu reprezentanții administratorului și în Consiliul Național de Vânătoare, au mai încercat să îmbunătățească proiectele de ordin menționate, nu au reușit acest lucru decât în parte, așa încât cele mai multe dintre aceste reglementări subsidiare legii sunt încă perfectabile.

2. Demersuri efectuate pentru îmbunătățirea legislației în domeniul pescuitului recreativ-sportiv

Legea nr. 192/2001 privind pescuitul și acvacultura a suferit, și ea, mai multe modificări în perioada de timp menționată. La Congresul A.G.V.P.S. din anul 2006, au fost reliefate câteva inițiative concrete de modificare a acesteia, iar anul 2007 a devenit anul mai multor întâlniri, între reprezentanții M.A.P.D.R. și ai A.G.V.P.S., pentru a stabili, împreună, sensul și măsura îmbunătățirii legii. Conducerea A.N.P.A. nu a mai respectat însă, ulterior, nici înțelegerile cu reprezentanții A.G.V.P.S. și nici cerințele Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, finalizând, în cele din urmă, un proiect incoerent de lege de modificare și completare sau de înlocuire a Legii nr. 192/2001, care nu a putut fi acceptat nici măcar de ministrul, din acea perioadă, care decisese înlocuirea legii. Acest ministru a preferat să înainteze Guvernului un proiect de O.U.G. diferit de toate proiectele discutate până atunci, iar Guvernul a aprobat, surprinzător, cunoscuta O.U.G. nr. 23/2008.

În legătură cu O.U.G. nr. 23/2008, la Congresul din 20 iunie 2008 s-a evidențiat faptul că această ordonanță a înlocuit o lege funcțională, fără a acoperi toate aspectele reglementate de această lege și/sau cerute de activitate. Una dintre urmările promovării O.U.G. nr. 23/2008 a fost subrogarea Agenției Domeniilor Statului (A.D.S.) în drepturile și obligațiile Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol (C.N.A.F.P.), cu trimitere clară la toate tipurile de contracte, inclusiv la contractele de exploatare durabilă a resursei acvatice vii din apele colinare și de șes, prelungite pe perioadă nedeterminată de C.N.A.F.P., pentru asociațiile afiliate la A.G.V.P.S. Totuși A.D.S., deși a pretins, în numele C.N.A.F.P., datoriile restante ale asociațiilor afiliate, rezultate din contractele preluate, nu a mai recunoscut și obligația de a le continua prin acte adiționale, susținând și obținând, în final, o hotărâre judecătorească din care rezultă că, altă succesoare a C.N.A.F.P., anume Agenția Națională pentru Pescuit și Acvacultură (A.N.P.A.), în calitate de unic administrator al

resursei acvatice vii, trebuie să încheie astfel de acte-aditionale la contractele în discuție. În baza acestei hotărâri judecătorești, mai multe asociații au reușit să oblige A.N.P.A., prin sentințe definitive și irevocabile, să prelungească valabilitatea vechilor contracte de exploatare durabilă a resursei acvatice vii din habitatele piscicole naturale. Dar nici aceste hotărâri nu au fost respectate în totalitate de A.N.P.A. De fapt, conducerea A.N.P.A., în condițiile în care a autorizat abuziv și alte asociații de pescari sportivi în scopul exploatării, prin pescuit recreativ-sportiv, a resursei acvatice vii din habitatele piscicole naturale, a întârziat și încă întârzie, în unele cazuri, să elibereze autorizațiile necesare desfășurării activității pentru care au fost încheiate actele-aditionale, omițând să le retragă pe cele eliberate anterior, fără temei, altor asociații de pescari sportivi.

În aceste condiții, se poate afirma că pescuitul, în general, și pescuitul recreativ-sportiv, în special, au continuat să se desfășoare în afara cadrului contractual legal în vigoare, iar această situație se datorează în exclusivitate conducerilor A.N.P.A. și autorității publice centrale care răspunde de pescuit, fiindcă nu au respectat și nu respectă întocmai prevederile contractelor și legii. Se poate chiar afirma că pescuitul, inclusiv pescuitul recreativ-sportiv, se practică, în continuare, în contradicție cu prevederile Constituției României, ale Legii nr. 213/2008 privind bunurile publice și regimul juridic al acestora și ale O.U.G. nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată prin Legea nr. 317/2009, care, prin coroborare, prevăd concesionarea exploatării resursei acvatice vii din habitatele piscicole naturale.

Accesul la exploatarea unei părți din această resursă se putea face, potrivit Constituției și legilor menționate, exclusiv prin concesionarea dreptului de la administrator, în cazul asociațiilor de pescari sportivi. Altă cale legală nu există decât pentru R.N.P. Romsilva, regie cu capital integral de stat, care poate primi gratuit dreptul de administrare directă a resursei acvatice vii din apele de munte. De altfel, Legea nr. 317/2009, de aprobare a O.U.G. nr. 23/2008, stipulează foarte clar în art. 23 alin. 4 că ***permisul de pescuit recreativ-sportiv este valabil doar în zonele concesionate de asociația care l-a eliberat sau de asociația cu care aceasta are relații de reciprocitate.*** Deoarece conducerile A.N.P.A. și ale autorității publice centrale care răspunde de silvicultură au tergiversat intrarea în legalitate din acest punct de vedere, conducerea A.G.V.P.S. a avut inițiativa întocmirii unui proiect complet de documentație pentru concesionarea exploatării resursei acvatice vii din habitatele piscicole naturale, care însă nu a fost luat în considerare, din motive necunoscute nouă.

În scopul clarificării problemei pescuitului recreativ-sportiv în apele de munte s-au transmis conducerilor autorității și A.N.P.A. mai multe adrese și a fost conceput un model concret de Protocol de delegare de competență din partea A.N.P.A. către R.N.P. Romsilva, pentru administrarea directă, de către cea din urmă, și pe bază de contract cu asociațiile de pescari sportivi, a resursei salmonicole. Protocolul, ușor modificat de conducerea R.N.P. Romsilva, a fost depus de această regie la autoritate, obținându-se

aprobarea lui. Așa s-a reușit clarificarea condițiilor de pescuit recreativ-sportiv în apele de munte pentru anii 2010 și 2011. Dar numai pentru acești ani, deoarece, în continuare, conducerea R.N.P. Romsilva a încercat exploatarea directă a tuturor apelor de munte, inclusiv a celor amenajate și populate de asociațiile afiliate la A.G.V.P.S., lăsându-le apoi, fără nici un fel de responsabilitate, de izbeliște.

În concluzie, cadrul legal în domeniul pescuitului, caracterizat printr-o instabilitate nepermisă din anul 2001 până în prezent, a fost doar parțial respectat și aplicat, motiv pentru care au devenit necesare acțiuni concrete ale organizațiilor afiliate, la nivelul instanțelor de judecată, în scopul obligării A.N.P.A. de a le respecta drepturile contractuale, în privința folosinței fondului piscicol natural din apele colinare și de șes. Din păcate, fondul salmonicol din apele de munte, contractate anterior cu asociațiile afiliate, a fost distrus din cauza iresponsabilității conducerii R.N.P. Romsilva, A.N.P.A. și autorității publice centrale care a răspuns de acvacultură.

Dar cine să le întrebe de distrugerea salmoniculturii în România?

Referitor la îmbunătățirea proiectelor de reglementări elaborate în aplicarea O.U.G. nr. 23/2008, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 317/2009, facem mențiunea că, și în privința acestora, conducerea A.G.V.P.S și-a adus o contribuție semnificativă, printr-o serie de demersuri întreprinse în această perioadă, în interesul membrilor asociației și în acord cu scopul și obiectivele A.G.V.P.S. Menționăm, acum, că s-au întreprins demersuri continui, ani la rând și în diverse etape, pentru ameliorarea parțială sau totală, după caz, a următoarelor acte normative:

- Ordinul M.A.P.D.R. nr. 1134/2005 privind accesul la resursele acvatice vii;
- Ordinul M.A.P.D.R. nr. 514/2007 privind practicarea pescuitului recreativ/sportiv;
- Ordinul nr. 331/2008 privind practicarea pescuitului recreativ/sportiv;
- Ordinul nr. 753/2008 privind condițiile de practicare a pescuitului recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale;
- Ordinul nr. 15/2011 privind condițiile de practicare a pescuitului recreativ/sportiv, regulamentului de practicare a pescuitului recreativ/sportiv, precum și modelele permiselor de pescuit recreativ-sportiv;
- Ordinul comun nr. 159/2011 și 1266/2011, emis de M.A.D.R. și M.M.P., privind aprobarea condițiilor de practicare a pescuitului recreativ/sportiv, regulamentului de practicare a pescuitului recreativ/sportiv și a modelelor permiselor de pescuit recreativ/sportiv din ariile naturale protejate;
- H.G. nr. 1016/2008 privind conținutul taxelor de licențiere și autorizare în pescuit și acvacultură.

Deși intervențiile noastre nu s-au bucurat întotdeauna de atenția cuvenită, au avut un oarecare rezultat, fiindcă prin acestea s-a reușit să se introducă totuși, în proiectele reglementărilor respective, anumite prevederi

favorabile protecției fondului piscicol și intereselor asociațiilor de pescari sportivi. Dar prea puține, în condițiile în care conducerea A.N.P.A. nu a putut fi obligată să respecte întocmai legea.

3. Demersuri efectuate pentru îmbunătățirea legii privind regimul armelor și munițiilor.

Deoarece proiectul de Hotărâre de Guvern nr. 1254/2006, pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 295/2004, nu a fost publicat pe site-ul M.A.I., spre cunoaștere și transmiterea de observații și sugestii, A.G.V.P.S. a notificat Guvernul României în scopul retragerii și anulării ei parțiale. Guvernul a apreciat ca neîntemeiată plângerea noastră prealabilă și a permis aplicarea prevederilor Hotărârii precizate, în condițiile în care, repetăm, aceasta nu a fost supusă în prealabil dezbaterii publice, încălcându-se legea din acest punct de vedere.

Prin H.G. nr. 1254/2006, adoptată fără respectarea legii, s-a deschis posibilitatea deținerii armelor de vânătoare de către membrii unor asociații vânătoarești care erau licențiate, dar care nu dețineau fonduri de vânătoare în gestionare. În plus, prin prevederile acestei H.G. se crea, peste lege, posibilitatea de procurare de către vânători a armelor de biatlon și a altor arme care nu aveau caracteristicile armelor de vânătoare.

Conducerea A.G.V.P.S. din România a renunțat la atacarea acestei H.G. în Contencios administrativ, considerând că prevederile legii, ca act normativ superior, le anulează pe cele contradictorii ale H.G. în discuție și fiindcă a luat cunoștință despre intenția de atunci, a M.A.I., de modificare și completare a Legii nr. 295/2004, cu asigurări scrise, din partea acestei instituții, în privința consultării A.G.V.P.S. cu ocazia elaborării noului proiect de lege în acest sens. Au urmat, într-adevăr, câteva modificări ale Legii nr. 295/2004, fără respectarea întocmai a Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică și fără consultarea societății civile direct interesate, modificări care nu au prezentat însă interes deosebit pentru vânători și asociațiile acestora.

4. Demersuri pentru realizarea unui „examen de vânător” corect și accesibil candidaților

După cum se știe deja, de peste 60 de ani în România, similar practicii din alte state europene și de pe alte continente, candidații la calitatea de vânător au fost pregătiți în prealabil, practic și teoretic, apoi supuși unei examinări a cunoștințelor dobândite în materie, de către reprezentanții asociațiilor non-guvernamentale care i-au promovat. Din anul 1996, stagiatura și examenul de vânător au fost legiferați ca obligatorii în țara noastră, impunându-se însă prin lege, completarea comisiilor de

examinare cu reprezentanți ai statului, din dorința de a fi observatori obiectivi și competenți în aceste comisii.

Conform prevederilor legii inițiale (Legii nr. 407/2006), „Regulamentul pentru preschimbarea permiselor de vânatoare aflate în uz și pentru obținerea permiselor de vânatoare în condițiile prezentei legi se aproba prin hotărâre a Guvernului”. Dar permisele de vânatoare fuseseră deja preschimbate din anul 2006, în baza unui ordin al ministrului, iar examenele de vânător fuseseră susținute, până în anul 2008, în baza unui regulament promovat pentru punerea în aplicare a Legii 103/1996. Deci, ambele acțiuni erau deja întreprinse din anul 2008, după un alt regulament, dar care nu mai concorda întocmai cu prevederile legii în vigoare.

În ceea ce privește conducerea A.G.V.P.S., aceasta s-a preocupat de adaptarea conținutului „Manualului pentru examenul de vânător”, la cuprinsul cerut prin Recomandarea 85 (17) a Parlamentului European, de conceperea unui Chestionar pentru evaluarea cunoștințelor teoretice la examenul de vânător, în concordanță cu aceiași recomandare, și de elaborarea unei modalități obiective de verificare a cunoștințelor practice ale candidaților, în acord cu cerințele recomandării menționate.

Ca urmare a demersurilor repetate ale conducerii A.G.V.P.S., reprezentanții autorității publice centrale care răspundea de silvicultură au publicat pe site-ul propriu, în data de 22 iulie 2008, un proiect de Hotărâre de Guvern privind aprobarea „Regulamentului pentru obținerea permiselor de vânatoare și pentru preschimbarea permiselor de vânatoare aflate în uz.” Deoarece proiectul de H.G. nu se încadra în prevederile legii și al rigorilor necesare susținerii examenului de vânător, s-au transmis cuvenitele constatări, în scris, conducerii autorității, arătându-se involuția înregistrată în privința seriozității examenelor de vânător. Intervențiile noastre repetate pentru un examen corect și echitabil de vânător au deranjat însă reprezentanții autorității, care au conceput și promovat, fără respectarea cerințelor legii, un ordin nou în materie, prin care au reușit să-și perpetueze cunoscutele lor interese pentru obținerea a cât mai mulți bani (personali) din această activitate.

Reacția reprezentanților autorității s-a materializat deci, în prevederile Ordinului nr. 539/25.08.2009, care include anexe și anexe la anexele acestuia.

Conducerea A.G.V.P.S. a arătat că acest ordin a fost emis cu încălcarea legii, deoarece:

- proiectul de ordin a fost supus dezbaterii publice și avizului Consiliului Național de Vânatoare într-o formă cu totul diferită față de cea promovată, de fapt sub forma a două proiecte de ordin, primul privind examenul de vânător și cel de-al doilea privind preschimbarea permiselor de vânatoare;

- procesul-verbal al ședinței Consiliului Național de Vânătoare, din data în care s-au dezbătut cele două proiecte de ordine diferite, a fost redactat într-o formă falsificată;
- avizul Consiliului Național de Vânătoare a fost dat, de către președintele acestuia, fără a cere avizul celorlalți membri ai acestui consiliu;
- majoritatea prevederilor ordinului în discuție au fost stabilite fără respectarea prevederilor art. 56 alin 1 din Legea 407/2006, modificată și completată;
- *Regulamentul pentru obținerea permisului de vânătoare - anexa 1 la ordin*, nu respecta Recomandarea R (85)17 a Parlamentului European și conținea nenumărate prevederi birocratice, în contradicție cu legea;
- Anexa 6 la Regulamentul pentru obținerea permisului de vânătoare cuprindea foarte multe seturi de întrebări și răspunsuri plagiate și nepermis de multe seturi greșite, iar bibliografia, extrem de pretențioasă și necunoscută însuși autorilor, era imposibil de procurat în vederea studiului individual;
- Anexa IV la ordinul în discuție, intitulată „Regulament pentru tipărirea, înscrierea, gestionarea, eliberarea și anularea permiselor de vânătoare și pentru preschimbarea permiselor de vânătoare aflate în uz” era concepută prin adaos nepermis la lege, M.A.P.D.R. fiind îndrituit, prin art. 26 alin 5 din Legea 407/2006 modificată și completată, să emită doar un „Regulament privind preschimbarea permiselor de vânător aflate în uz și pentru obținerea permiselor de vânătoare”.

În contextul arătat, Consiliul A.G.V.P.S. din România a hotărât contestarea legalității Ordinului nr. 539/2009 în Contencios Administrativ. După tergiversări repetate, fondul cererii A.G.V.P.S. de anulare a Ordinului nr. 539/2009 a fost judecat și, prin Sentința civilă nr. 5253/22.12.2010, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 10828/2/2009, s-a dispus anularea în tot, foarte corect și complet motivată, a ordinului emis de M.A.D.R. M.M.P., succesorul M.A.D.R., a declarat însă recurs și, cu ajutorul unei prestigioase și foarte scumpe firme de avocatură, a reușit, în condiții discutabile, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și validarea ordinului. Repercusiunile aplicării ulterioare a ordinului, în condițiile creării posibilității de existență a vânătorilor în afara asociațiilor vânătoarești, se cunosc.

5. Demersuri în legătură cu închiderea-redeschiderea vânătorii ca urmare a focarelor de gripă aviară

Un moment dificil în viața asociațiilor afiliate l-a constituit interzicerea vânătorii la păsări în toate județele țării și a vânătorii la toate speciile de vânat în mai multe județe din România, pe fondul declaratelor focare de gripă aviară. Conducerea A.G.V.P.S. a

întocmit un dosar acuzator, cu documente din țară și din străinătate, referitor la modul incorect de declarare a epidemiei de gripă aviară, a îngrozirii populației și culpabilizării vânătorilor, precum și a gestionării interesate, de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, a situației create, pe care l-a depus la Comisia parlamentară de investigare a acestei probleme.

În acest context și forțată astfel, autoritatea publică centrală a hotărât să redeschidă vânătoarea în România, iar cu acest prilej, fostul ministru s-a declarat de acord cu acordarea de despăgubiri compensatoare, conform legii, asociațiilor vânătoarești care au înregistrat prejudicii din cauza interdicției vânătorii.

În vederea obținerii acestor despăgubiri legale s-a intervenit, la nivelul conducerii M.A.P.D.R., în scopul cuprinderii acestui gen de despăgubiri în actele normative ce urmau să reglementeze problema despăgubirilor (O.G. nr. 140/2005, publicată în M.O. nr. 909/11.10.2005). De asemenea, a fost centralizat, de către conducerea A.G.V.P.S., nivelul prejudiciilor înregistrate de asociațiile afiliate și s-au transmis, spre cunoaștere, conducerii M.A.P.D.R., insistându-se ca un reprezentant al A.G.V.P.S. să facă parte din comisia ce urma să stabilească criteriile pe baza cărora să se acorde despăgubiri, apoi să facă parte din comisiile ce verificau, pe baza acestor criterii, realitatea despăgubirilor solicitate.

Conducerea M.A.P.D.R. a decis însă, unilateral și subiectiv, nivelul prejudiciilor înregistrate, fără consultarea A.G.V.P.S. și a asociațiilor vânătoarești în cauză.

Deoarece conducerea M.A.P.D.R. nu a acoperit prejudiciile din fondurile alocate de C.E. în acest sens, asociațiile afiliate au fost îndrumate asupra modului în care pot recupera prejudiciile pe cale judecătorească, a fost contactată o firmă de avocatură în acest sens și, în final, a fost conceput, cu aceasta, un model al acțiunilor-cadru.

Doar patru asociații vânătoarești, respectiv A.J.V.P.S. Brăila, A.J.V.P.S. Buzău, A.J.V.P.S. Călărași și A.J.V.P.S. Tulcea au chemat M.A.P.D.R. în fața instanțelor judecătorești competente, pentru acordarea despăgubirilor prevăzute de lege, pe care acest minister a refuzat să le acorde de bună voie. La instanțele judecătorești, reprezentantul M.A.P.D.R. s-a angajat, încă o dată, să acorde prejudiciile calculate, motiv pentru care soluționarea litigiului a fost amânată, ca fiind posibil de rămas fără obiect. Mai târziu, în condițiile în care promisiunile făcute de reprezentanții M.A.P.D.R. s-au dovedit a fi mincinoase, s-a revenit asupra judecării cauzei.

Celelalte asociații afiliate, exceptându-le pe cele patru, au preferat să aștepte rezultatul acțiunilor celor patru asociații sau, pur și simplu, au renunțat la astfel de acțiuni, fără să-și pună problema incorectitudinii acoperirii prejudiciilor înregistrate din cotizațiile membrilor. Din păcate, până în prezent doar două dintre cele patru

asociații în cauză au încasat prejudiciile solicitate, de ordinul miliardelor de lei vechi (A.J.V.P.S. Brăila și A.J.V.P.S. Călărași).

6. Actualizarea actelor constitutive ale asociațiilor afiliate care au devenit persoane juridice în anul 1968

Din cauza contestării personalității juridice a asociațiilor constituite în anul 1968, de către reprezentanții conducerii autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, pe motiv că acestea nu posedă acte constitutive în adevăratul sens al cuvântului, și datorită contestării licenței de funcționare a A.J.V.P.S. Buzău în baza acestui motiv, s-a impus readucerea acestei probleme în actualitate, prin conceperea de „acte constitutive novate”, supuse controlului instanțelor judecătorești competente. S-au impus astfel de acțiuni costisitoare și din partea altor asociații afiliate, pentru a elimina definitiv amenințarea cu retragerea licențelor de funcționare și cu rezilierea tuturor contractelor de gestionare a fondurilor de vânătoare, transmisă încă din anul 2006, de către reprezentanții rău intenționați ai autorității publice centrale care răspundea de silvicultură.

Înregistrarea primelor acte novate la instanțele judecătorești a constituit un exemplu de urmat pentru toate celelalte asociații care s-au înființat în anul 1968 și s-au înscris ulterior, după anul 1990, în Registrul asociațiilor și fundațiilor ținut la grefa tribunalelor sau judecătoriilor de la sediul acestora.

Demonstrația juridică făcută de aceste asociații la nivelul instanțelor judecătorești, cu sprijinul și sub îndrumarea conducerii A.G.V.P.S., a demobilizat reprezentanții M.A.P.D.R., care încercau să popularizeze raționamentul greșit al retragerii licitației de funcționare a asociațiilor tradiționale și, implicit, de reziliere ulterioară unilaterală a contractelor de gestionare a fondurilor de vânătoare.

7. Demersuri pentru împuternicirea paznicilor asociațiilor afiliate să constate și să sancționeze conform Legii nr. 192/2001

După promulgarea Legii nr. 192/2001, modificată și completată repetat, asociațiile afiliate la A.G.V.P.S., care aveau în folosință bazine de pescuit recreativ-sportiv și obligația de a asigura paza fondului piscicol din acestea prin angajați proprii, au pierdut dreptul, pentru personalul acestora, de a constata și aplica contravenții, precum și de a constata infracțiuni la lege. Legiuitorul a lăsat însă libertate conducătorului autorității publice centrale care răspunde de acvacultură pentru a împuternici pe cine credea de cuviință, în scopul efectuării pazei fondului piscicol și al aplicării de contravenții la lege.

Având în vedere aceste posibilități, s-au solicitat în mod repetat, miniștrilor care s-au succedat la conducerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, astfel de împuterniciri pentru paznicii asociațiilor afiliate, școlarizați, avizați și echipați cu uniforme și cu arme de apărare și pază. Aprobarea în discuție a fost însă tergiversată,

lăsându-se astfel fondul piscicol natural la discreția braconierilor piscicoli. Nici parlamentarii, cărora ne-am adresat ulterior, cu ocazia amendării legii în domeniul acvaculturii, nu au soluționat această problemă.

Apreciem că, până când conducerile autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și ale structurilor sale teritoriale nu vor fi făcute responsabile de braconajul piscicol grav, care prosperă în continuare, și a acceptării, tacite sau cointerestate, a evaziunii fiscale colosale comise cu ocazia valorificării peștelui pe piața neagră, lucrurile nu se vor îndrepta.

8. Demersuri pentru perpetuarea activității de vânătoare în Delta Dunării

După cum se cunoaște, intenția interzicerii, probabil temporare, a vânătorii în cuprinsul Rezervației Biosferei Delta Dunării, s-a manifestat periodic. La baza acestei intenții au stat însă motivații diferite în timp, unele susținute prin fals - științific. În spatele acestor motivații, aparent caritabile, dar incorecte, pare să fi fost doar dorința preluării activității vânătoarești de la asociația non-profit locală, de către întreprinzătorii importanți din Delta Dunării, care urmăreau beneficii din turismul cinegetic și exploatarea profitabilă a tuturor resurselor regenerabile ale Deltei Dunării, printre care și fauna de interes piscicol și vânătoresc.

Pentru a păstra, în continuare, posibilitatea vânătorilor români de a mai vâna în Delta Dunării și, prin aceasta, de a asigura condițiile conservării echilibrului între speciile de interes vânătoresc din acest sit natural al patrimoniului natural universal, precum și dintre acestea și mediul lor natural de viață, conducerea A.G.V.P.S. a întreprins, în decursul timpului, o serie de intervenții concrete în acest sens. Astfel, în anul 2008, când s-a încercat, pentru a treia oară succesiv, să fie interzisă vânătoarea în Delta Dunării (de această dată, prin desființarea fondurilor de vânătoare cuprinse în „situl natural al patrimoniului natural universal”, extins, prin H.G. nr. 230 din 2003, la întreaga suprafață a R.B.D.D., inclusiv pe mare și pe porțiunile de uscat din afara Deltei Dunării), s-a formulat amendamentul care privea direct conservarea situației fondurilor de vânătoare în Delta Dunării și s-a informat conducerea A.J.V.P.S. Tulcea asupra demersurilor întreprinse și a formei amendamentului, de către conducerea A.G.V.P.S.. După aceea, s-a transmis propunerea celor în drept să o inițieze, ca amendament la proiectul de modificare și completare a Legii 407/2006, ce trecuse deja prin Senatul României și prin Camera Deputaților. Proiectul de lege de modificare și completare a prevederilor Legii nr. 407/2006, modificată și completată prin prevederile Legii nr. 197/2007, a fost însă respins de la promulgare, de Președintele României. Problema a fost reluată și rezolvată prin amendamentele introduse în proiectele de modificare și completare a Legii nr. 407/2006 inițiate în anul 2008. Prin noua Lege nr. 215/2008, problema vânătorii în Delta Dunării a fost soluționată, dar numai pentru membrii vânători ai

asociațiilor vânătoarești din România. Doar ca urmare a altor intervenții oculte, necunoscute conducerii A.G.V.P.S., posibilitatea practicării vânătorii în Delta Dunării a fost extinsă, după numai o săptămână de la promulgarea legii, și pentru vânătorii străini, prin prevederile O.U.G. nr. 154/2008. Interesul și urgența adoptării acestei O.U.G., mai înainte de intrarea în vigoare a legii modificate și completate, pare de neînțeles. Această modificare a legii a avantajat doar vânătorii străini și cele trei firme organizatoare de acțiuni cu aceștia în Delta Dunării, cărora conducerea A.J.V.P.S. Tulcea le-a asigurat, interesat, exclusivitate în toată această perioadă. Din acel moment, conducerea A.J.V.P.S. Tulcea și-a declarat nemulțumirea față de modul în care A.G.V.P.S. i-a susținut interesul, de a practica vânătoarea cu străinii în Delta Dunării, uitând că vânătoarea în Delta Dunării a fost posibilă și s-a redeschis, de trei ori succesiv în decurs de cinci ani, datorită intervențiilor conducerii A.G.V.P.S., întreprinse în interesul tuturor vânătorilor din România.

Conducerea A.J.V.P.S. Tulcea nu credea, la acel moment, că datorită vânătorii cu străinii și veniturilor realizate din această activitate, va continua lupta ocultă pentru acapararea acestei activități, urmărindu-se mai întâi interzicerea temporară a activității de vânătoare în Delta Dunării, apoi reorganizarea ei, pentru trecerea aparent legală de la A.J.V.P.S. Tulcea la alte entități clientelare interesate.

La începutul **perioadei 2011 – 2015**, activitatea A.G.V.P.S. și a asociațiilor afiliate a fost dominată, în continuarea preocupărilor din anii precedenți, de interesul major al acestora pentru recontractarea gestionării fondurilor cinegetice, în baza calității lor de gestionar consacrat ori prin licitație publică, după caz. De asemenea, activitatea acestora a fost dominată și de interesul, constant manifestat, pentru reinstaurarea legalității în materie de pescuit în general și de pescuit sportiv în special. Cele două categorii de interese și preocupări majore ale asociațiilor afiliate și ale membrilor acestora au necesitat, însă, intervenții repetate și argumentate la nivelul autorităților publice centrale care răspundeau de vânătoare și acvacultură, atât în sensul arătat, cât și al îmbunătățirii reglementărilor subsidiare legii, cu ocazia conceperii și promovării lor. Intervenții asemenea au fost făcute și pentru respectarea întocmai a reglementărilor în materie, cu ocazia aplicării acestora.

Majoritatea intervențiilor conducerii A.G.V.P.S., precum și rezultatele acestor intervenții, se cunosc în general, fiindcă au fost aduse la cunoștința conducerilor asociațiilor afiliate interesate, la timpul respectiv.

Trebuie să recunoaștem însă, cu regret, că nu toate intervențiile conducerii A.G.V.P.S., demarate cu cea mai bună credință și în interes general, s-au bucurat de atenția și soluționarea cuvenită, la nivelul autorităților publice centrale care răspundea de administrarea resurselor naturale regenerabile denumite generic „vânat” și „pește”.

Aceasta deoarece interesele administratorilor celor două resurse naturale și ai factorilor politici decizionali nu au coincis, de regulă, nici cu interesele gestionarilor fondurilor cinegetice și ai zonelor de pescuit recreativ-sportiv și nici cu cele ale societății românești, interesată de garantarea unei gestionări raționale și durabile a acestor resurse.

Din motivul arătat mai sus s-a născut, la începutul perioadei de referință, o a treia categorie de preocupări majore pentru foarte multe dintre asociațiile pe care le reprezentăm, fiindcă au fost nevoite să apeleze la arbitrajul instanțelor judecătorești competente, în scopul constatării unor atribuiri abuzive, făcute de administratorul fondurilor cinegetice, în dauna acestor asociații și pentru obligarea A.N.P.A., în calitate de administrator unic al resursei acvatice vii, să respecte întocmai legea și să încheie acte adiționale la contractele încheiate anterior cu C.N.A.F.P., pentru folosința piscicolă a apelor naturale. Din partea A.G.V.P.S. s-a propus și posibilitatea concesiunii, prin licitație publică, a exploatarei resursei acvatice vii în scop de pescuit recreativ-sportiv, pentru soluționarea, prin înțelegerea părților, a litigiilor în speță.

Fiindcă soluționarea problemelor litigioase, pe calea instanțelor competente de judecată, durează și costă bani, mai multe asociații afiliate au renunțat la astfel de procese. Probabil că pe o astfel de atitudine au contat și administratorii resurselor naturale în discuție, care și-au permis încălcarea sfidătoare a legii și a propriilor reglementări subsidiare de aplicare a ei. Dar nu toate asociațiile în cauză au renunțat la astfel de procese, iar soluționările definitive și irevocabile obținute de cel puțin nouă asociații tradiționale pe linie de pescuit recreativ-sportiv, precum și soluționările parțiale ale mai multor asociații afiliate pe linie de atribuire abuzivă în gestionare a unor fonduri cinegetice, demonstrează că, chiar în contradictoriu cu administratorii statului, se pot obține, la nivelul instanțelor judecătorești corecte, soluții favorabile acestor asociații, urmate de recuperarea integrală a cheltuielilor de judecată de la cei vinovați de încălcarea legii.

În condițiile în care s-a luat cunoștință despre încălcarea cu vinovăție a legii și despre crearea, din acest motiv, a unor prejudicii concrete aduse atât asociațiilor implicate, cât și statului, fapte apreciate ca fiind de natură penală, mai ales după confirmarea ora dintre acestea de organele de cercetare penală și/sau de judecată, s-a impus sesizarea parchetului competent, în vederea demarării investigațiilor ce se impun, a stabilirii vinovaților și a sancționării acestora.

Această problemă, a sesizării organelor de cercetare penală, de către A.G.V.P.S. și conducerile unor asociații afiliate, a constituit o a patra preocupare majoră din perioada la care ne referim, concretizată în două plângeri penale, pe linie de vânatoare și pe linie de pescuit recreativ-sportiv, adresate Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și într-o sesizare adresată Curții de Conturi a României. Aceste două plângeri și sesizarea precizată au fost definitive și

promovate cu implicarea conducerii A.G.V.P.S. din România, de către 21 și, respectiv, 31 de asociații tradiționale semnate.

Preocupările conducerii A.G.V.P.S. din România și ale conducerilor unor asociații afiliate nu s-au rezumat însă la problemele majore concis prezentate.

În perioada la care ne referim s-au întreprins demersuri susținute și în scopul organizării Campionatului Mondial de Pescuit la Crap în România, și, concomitent cu aceasta, a finalelor de tir vânătorească și de chinologie vânătorească, a unui târg de vânatoare și de pescuit, unei expoziții de vânatoare și a Congresului A.G.V.P.S. din România, toate în perioada 26-30 septembrie 2012, la Mamaia – Constanța.

Mai putem remarca faptul că, în anul 2012, s-a mai realizat un nou site al A.G.V.P.S. din România, și s-a îmbunătățit vizibil imaginea și conținutul publicației noastre „Vânătorul și Pescarul Român”.

Consiliul A.G.V.P.S. din România a mai abordat și soluționat, în anul 2012, următoarele probleme:

- problema reciprocității, referitoare la practicarea vânătorii și pescuitului recreativ-sportiv de către membrii asociațiilor afiliate la A.G.V.P.S., care a fost ulterior supusă ratificării Congresului A.G.V.P.S.;
- a intervenit punctual și motivat, propunând soluționări pragmatice la nivelul conducerii M.M.P., în legătură cu:
 - scăderea îngrijorătoare a efectivelor de iepuri din fondurile cinegetice și necesitatea demarării cercetărilor ce se impun în vederea stabilirii cauzelor acestei situații, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru contracararea lor;
 - soluționarea problemei recontractării gestionării fondurilor cinegetice din Delta Dunării și a continuării vânătorii durabile, subordonate interesului major al menținerii echilibrului natural, în această rezervație a biosferei;
 - renunțarea la pretenția avizării cotelor de recoltă pe gestionari, de către agențiile locale de protecția mediului, după aprobarea acestor cote la nivelul conducerii autorității, cu avizul prealabil al Academiei Române în acest sens;
 - afișarea pe site-ul M.M.P., pentru liber acces la informațiile de interes public, a gestionarilor fondurilor cinegetice, a asociațiilor vânătorești licențiate și a posesorilor permiselor de vânatoare;
- a atenționat, în mod repetat, conducerea autorității publice centrale care răspundea de pescuit, cu privire la problemele majore ale activității de pescuit recreativ-sportiv și a evaziunii fiscale extraordinare comise de majoritatea societăților comerciale autorizate de A.N.P.A. pentru a pescui industrial în Dunăre, Marea Neagră și lacurile de acumulare;

- a demarat un studiu de actualitate, util pentru viitor, referitor la perioadele de migrație ale unor păsări de interes vânătorească și la perioada de rotit a cocoșului de munte, în interesul modificării unor perioade legale de vânatoare la anumite specii migratoare, și a vânării, limitate și selective, a cocoșului de munte primăvara.

Conducerea A.G.V.P.S. din România a mai realizat, la începutul perioadei la care ne referim, următoarele:

- a organizat mai multe întâlniri cu reprezentanții conducerilor asociațiilor afiliate interesate – președinți, directori și/sau juriști – pentru un schimb util de opinii și experiență în probleme de interes general;
- a conceput, la cererea conducerilor unor asociații afiliate, modele de notificări, plângeri prelabile și diverse acțiuni de suspendare și anulare a actelor administrative emise cu încălcarea legii, de către administratorii resurselor naturale denumite generic „vânat” și „pește”;
- a acordat sprijin și asistență de specialitate asociațiilor afiliate care au solicitat acest lucru, inclusiv în mod direct, în fața instanțelor judecătorești competente să judece problemele lor, în calitate de reclamante sau pârâte, în contradictoriu cu administratorii resurselor și/sau cu asociațiile favorizate de aceștia;
- a luat parte la cele mai importante reuniuni de interes cinegetic și halieutic, organizate de F.A.C.E., C.I.C. și C.I.P.S., popularizând ulterior rezultatele acestor întâlniri și concluziile la care s-a ajuns;
- a popularizat avantajele practicării vânătorii tradiționale cu arcul, capcanele și păsările de pradă, ca mijloace de vânatoare, în ideea completării ulterioare a legii în acest sens, exclusiv în interesul membrilor vânători (posesori de permise de vânatoare), al asociațiilor acestora și al eticii vânătorești;
- a colaborat cu Societatea Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din Republica Moldova, în scopul organizării la Chișinău, împreună cu aceasta, a unei expoziții interesante și apreciate de trofee de vânatoare.

De asemenea, conducerea A.G.V.P.S. din România a intervenit în această perioadă, la nivelul factorilor decizionali, pentru:

- revenirea la prevederile anterioare ale legii, care obliga vânătorii (posesorii permiselor de vânatoare) să participe la ocrotirea și îngrijirea vânatului, nu doar la recoltarea acestuia, prin înscrierea obligatorie a acestora în cel puțin o asociație vânătorească gestionară de fonduri de vânatoare;

- susținerea unui examen exigent de vânător, desfășurat cu respectarea întocmai a legii, în condiții de retribuție echitabilă a examinatorilor;
- împuternicirea paznicilor asociațiilor afiliate – școlarizați corespunzător, avizați de organele de poliție, echipați cu uniforme și dotați cu pistoale cu glonț – pentru paza eficientă a resursei acvatice vii, care este bun public.

În concluzie, conducerea A.G.V.P.S. din România, lucrând deschis și constructiv cu majoritatea conducerilor asociațiilor afiliate, a reușit să susțină, cât de cât eficient, în perioada 2011 – 2012, interesele asociațiilor afiliate și, implicit, ale membrilor vânători și pescari sportivi ai acestora.

În continuare, în anul 2013, conducerile A.G.V.P.S. din România și ale asociațiilor afiliate au continuat să-și desfășoare activitatea în același sens, sub autoritatea unor legi și reglementări subsidiare relativ confuze și interesat ori subiectiv interpretate, concepute sau avizate condiționat de la nivelul conducerilor autorităților publice centrale care au răspuns de vânătoare, pescuit, arme și sport. În același timp, A.G.V.P.S. și organizațiile afiliate la aceasta au fost obligate de situație să-și desfășoare activitatea în condițiile unei crize economice resimțite din ce în ce mai puternic, amplificate de sporirea emigrației membrilor vânători și pescari sportivi din asociațiile gestionare de fonduri cinegetice și zone de pescuit. Sporirea emigrației membrilor a fost posibilă datorită libertăților acordate în acest sens, în perioada premergătoare, precum și stimulării incorecte a tendințelor centrifuge ale acestora din partea reprezentanților autorităților publice centrale în profil și ale structurilor acestora din teritoriu. Ne referim în mod direct la crearea posibilității existenței vânătorilor și pescarilor sportivi în afara asociațiilor gestionare de fonduri cinegetice și zone de pescuit și la unii reprezentanți ai autorităților publice centrale care răspundeau de administrarea bunurilor publice denumite generic „vânat” și „pește”. De asemenea, ne referim la foarte mulți dintre funcționarii publici din cadrul I.T.R.S.V.-urilor și ai filialelor regionale ale A.N.P.A., preocupați permanent de spargerea unității asociațiilor afiliate și a membrilor acestora, prin dirijarea unora dintre membri nemulțumiți spre alte asociații ori constituirea de asociații noi.

Această conjunctură nefavorabilă, în care am fost obligați să ne desfășurăm activitatea, din ce în ce mai dificilă din punct de vedere organizatoric și economic, s-a datorat în primul rând degradării cadrului juridic și economic, insuficient adaptate perioadei de tranziție pe care o traversăm, și lipsei de competență sau responsabilitate a unora dintre reprezentanții puterii decizionale în materie de administrare și conservare rațională a vânatului și peștelui, reprezentanți moșteniți, de regulă, de la o guvernare la alta.

Acesta a fost motivul demarării unor dezbateri deschise și la obiect cu o parte dintre parlamentarii vânători și/sau pescari sportivi, dar nu numai cu aceștia, pentru inițierea ulterioară, de către aceștia, a cinci proiecte de lege, de modificare și completare a legilor în vigoare, în domeniile vânătoriei, pescuitului sportiv, pescuitului competițional, armelor de foc și activităților tradiționale desfășurate în zonele de frontieră.

În perioada care a urmat, conducerea A.G.V.P.S. din România a avut și alte intervenții și realizări, în concordanță cu obiectivele prioritare stabilite de Congresul asociației generale, dintre care menționăm:

- pregătirea unor documentații concise, pe baza cărora s-au putut purta discuții concrete și pertinente cu conducerile autorităților publice centrale care răspundeau de vânătoare și pescuit, în scopul soluționării problemelor restante și curente ale activităților cinegetice și de pescuit recreativ-sportiv;
- intervenția ulterioară, în fapt o achiesare repetată la intervențiile anterioare, întreprinse la nivelul conducerii autorității publice centrale care răspunde de vânătoare, în scopul punerii acestora la curent cu:
 - neducerea la îndeplinire, de către angajații proprii, a multor obligații ce decurg în sarcina lor din prevederile imperative ale legii;
 - necesitatea soluționării corecte și echitabile, potrivit prevederilor legii, a unor probleme curente ce cad în responsabilitatea autorității;
 - necesitatea revizuirii unor reglementări perimate ori contra-productive, concepute anterior în aplicarea legii;
 - necesitatea soluționării unor probleme adiacente vânătoriei prin intervenții interministeriale;
- formularea unei plângeri prealabile, adresate conducerii autorității, cu privire la noua componentă a Consiliului Național de Vânătoare, stabilită deliberat și interesat, cu încălcarea sfidătoare a legii, prin Ordinul nr. 3583/05.10.2012;
- solicitarea adresată conducerii autorității, în vederea organizării unei dezbateri publice referitoare la modalitatea, legală și avantajoasă pentru stat, de atribuire în exploatare a resurselor acvatice vii prin licitație publică, făcând, totodată, o succintă informare asupra evoluției atribuirii acestui drept fără respectarea legii, a ineficienței totale a pazei resursei acvatice vii din habitatele piscicole naturale și a nelegalității autorizărilor date în materie de pescuit recreativ/sportiv;
- solicitarea, adresată conducerii autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, de a aduce la zi și de a afișa public evidența posesorilor de permise de vânătoare din România, sarcină pe care legea a stabilit-o imperativ ca obligație a sa;

- solicitarea, adresată conducerii acestei autorități, de a afișa public, după cum o obligă legea, efectivele și recoltele anuale de vânat sau să permită preluarea acestor date, de interes aparte pentru strategia și managementul cinegetic, din evidențele ultimilor 10 ani ale acestui minister;
- intervenții repetate, la nivelul conducerii aceleiași autorități, pentru respectarea întocmai a reglementărilor actuale privind examenul de vânător și pentru promovarea noului proiect de reglementare în domeniu, analizat și avizat, încă din cursul anului 2012, în Consiliul Național de Vânătoare;
- intervenții repetate, la nivelul conducerii autorității publice centrale care răspundea de silvicultură și la nivelul comisiilor de specialitate ale Camerei Deputaților, pentru soluționarea rațională a controversatei probleme a vânătorii în Delta Dunării;
- intervenție concretă, la nivelul conducerii autorității publice centrale care răspundea de silvicultură, pentru revederea Ordinului nr. 3456/18.09.2012 și anexei la acesta, referitoare la condițiile vânării și acordării cifrelor de intervenție la urs pe județe și asociații, așa încât aceste cifre să fie proporționale cu efectivele, iar extragerea să se facă aleatoriu, preponderent în zonele în care urșii produc prejudicii, nu doar în zonele în care aceștia ierneză;
- intervenție la nivelul conducerii autorității publice centrale care răspundea de pescuit și al conducerii R.N.P. Romsilva pentru recontractarea, în regim de urgență, a exploatații durabile, prin pescuit recreativ-sportiv, a resursei acvatice vii din apele de munte, atâta timp cât această resursă mai prezintă interes pentru pescarii sportivi, în scopul evitării distrugerii totale a amenajărilor piscicole anterioare și a populației salmonicole, deja amenințate din cauza lipsei totale de responsabilitate manifestate de conducerea și angajații R.N.P. Romsilva pe linie de pază, amenajare și populare a acestora ape.

În paralel cu intervențiile prezentate mai sus, dintre care cele mai multe au rămas, din păcate, fără soluționare și răspuns, conducerea A.G.V.P.S. din România a urmărit permanent site-urile M.M.S.C. și A.N.P.A., pentru a lua cunoștință și a transmite, în timp util, observații și propuneri concrete pe proiectele de acte normative supuse de acestea dezbaterii publice. Astfel, în perioada la care ne referim, în numele A.G.V.P.S. din România și a asociațiilor afiliate, s-au făcut propuneri și observații pertinente pe următoarele proiecte de acte normative:

- proiectul de ordin privind reglementarea vânătorii cu capcane;
- proiectul de ordin privind estimarea efectivelor speciilor de faună de interes cinegetic;

- proiectul de ordin de aprobare a Regulamentului pentru obținerea permisului de vânatoare și a proiectului anexei 6 la acesta;
- proiectul de ordin privind aprobarea metodologiei de atribuire a administrării și a custodiei ariilor naturale protejate;
- proiectul de ordin privind condițiile de pescuit recreativ-sportiv începând din anul 2013 și transmiterea unui alt proiect complet de ordin, conceput la nivelul A.G.V.P.S., cu respectarea întocmai a legii, pentru înlocuirea proiectului de ordin la care facem referire;
- proiectul de Hotărâre de Guvern de modificare a H.G. nr. 1016/2009 privind cuantumul taxelor de eliberare sau vizare a permiselor de pescuit recreativ-sportiv;
- proiectul de ordin privind aprobarea componenței Consiliului Consultativ pentru Sectorul Pescăresc;
- proiectul de nou ordin privind aprobarea cotelor de pescuit;
- proiectul de Protocol de delegare a administrării resurselor acvatice vii din apele de munte, la A.N.P.A. către R.N.P. Romsilva;
- proiectul de Plan național de acțiune pentru conservarea cormoranului mic;
- proiectul de Plan național de acțiune pentru conservarea raței roșii;
- proiectul LIFE pentru conservarea acvilei țipătoare mici în România.

Toate aceste intervenții au fost transmise spre știință conducerilor asociațiilor afiliate interesate și afișate pe site-ul www.agvps.ro – secțiunea informații curente. De asemenea, marea lor majoritate au făcut obiectul unor dezbateri argumentate în paginile revistei „Vânătorul și Pescarul Român”.

Fără a epuiza lista intervențiilor, acțiunilor și activităților desfășurate în anul 2013, de conducerea A.G.V.P.S. în interes comun, se impune a mai sublinia preocupările conducerii executive a A.G.V.P.S. pentru:

- demararea de cercetări proprii, în scopul stimulării studiilor pe care administratorul fondului cinegetic național ar fi trebuit să le efectueze pentru stabilirea cauzelor care au condus la scăderea relativ bruscă și aparent inexplicabilă a efectivelor de iepuri, mai vizibilă în centrul și sudul țării;
- efectuarea de cercetări proprii cu privire la perioadele de traversare a României de către speciile de păsări migratoare, a perioadelor de sosire, de reproducere și de plecare a păsărilor oaspeți de vară, a perioadelor de sosire și de plecare a păsărilor oaspeți de iarnă, precum și a perioadelor de reproducere a unor specii sedentare, în dublul scop, al obținerii de date convingătoare în vederea eventualei revizuirii a unor sezoane de vânatoare, exagerat de mult scurtate în anexa nr. 1 la Legea nr. 407/2006 actualizată, și pentru furnizarea unor astfel de date către F.A.C.E., în

interesul corelării acestora cu date similare din alte țări, în scopul susținerii concrete a intereselor celor peste 7.000.000 de vânători europeni, în contradicție cu susținerile Birds Life International, la nivelul grupurilor de lucru în speță ale Comisiei Europene;

- aprofundarea cercetărilor privind extinderea șacalului auriu în România, pentru o documentare convingătoare în privința susținerilor noastre cu ocazia simpozionului internațional pe această temă, care s-a organizat ulterior în România, ocazie cu care s-au tras concluzii interesate privind locul și rolul acestei specii invazive în ecosistemele sălbatice, concluzii care pot fi utilizate pentru eventuala regândire a poziției șacalului, de specie actualmente protejată, în anexa la Directiva „Habitat”;
- efectuarea de observații și cercetări proprii privind evoluția sau involuția populațiilor de urs, lup, râs și capră neagră din România, atât din punct de vedere numeric cât și calitativ, în interesul susținerii vânării acestor specii în continuare, dar selectiv și limitat la nivelul sporului natural.

În perioada ultimilor doi ani, activitatea conducerii A.G.V.P.S. și a conducerilor asociațiilor afiliate s-a desfășurat, după cum se cunoaște, și în condițiile unei așteptări prelungite și a tensiunii generate de amânarea succesivă, a dezbaterii și îmbunătățirii Legii nr. 407/2006, în ultimele patru plenuri ale Camerei Deputaților, dinaintea vacanței parlamentare de iarnă 2013, a vacanței parlamentare de vară 2014, a campaniei prezidențiale 2014 și a vacanței parlamentare de iarnă 2014.

Problema a fost tranșată doar în plenul Camerei Deputaților din 25 februarie 2015, dar așteptările au continuat, tensionate fiind de intervențiile agresive și nedocumentate ale unor O.N.G.-uri de pretinsă apărare a naturii și a proprietății private, susținute în perioada de 20 de zile acordată pentru analiza și promulgarea legii.

Legea pentru modificarea Legii nr. 407/2006 a fost analizată de consilierul prezidențial în probleme de specialitate și, ajungându-se la concluzia greșită că ar încălca Constituția României și Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, a fost reînțoarsă, spre reexaminare, în Parlamentul României.

Din nou, conducerea executivă a AGVPS a fost obligată să susțină, la nivelul comisiilor de specialitate ale Senatului și Camerei Deputaților, cu contra-argumente irefutabile, că prevederile criticate ale legii reînțoarse spre reexaminare sunt constituționale și legale.

În aceste condiții, Legea de modificare și completare a Legii nr. 407/2006 nu poate decât să fie retrimisă, după reexaminare, în aceeași formă sau o formă parțial modificată, la promulgare. De această dată, urmează să se ia act de punctul de

vedere al parlamentarilor, în contradicție cu punctul de vedere al consilierului prezidențial, și legea să fie promulgată.

Se va încheia astfel o etapă prelungită de lobby intens și de consultări obositoare, în care conducerea executivă a A.G.V.P.S. s-a angrenat fără rezerve, în interesul îmbunătățirii cadrului juridic actual din domeniul cinegetic.

Revenind la obiectivele prioritare ale A.G.V.P.S. și ale asociațiilor afiliate, stabilite cu ocazia ultimului Congres al A.G.V.P.S., putem reaminti următoarele realizări:

- elaborarea, cu sprijinul conducerilor asociațiilor interesate, a două proiecte coerente de modificare și completare a Statutului A.G.V.P.S. și a Statutului-cadru anexa la acesta;
- elaborarea, în completarea Statutului A.G.V.P.S. și în subsidiar acestuia, a următoarele norme, criterii și condiții:
 - norme unitare de organizare și desfășurare a adunărilor generale de analiză și alegeri;
 - criterii de angajare a personalului A.G.V.P.S. din România și al organizațiilor afiliate la aceasta;
 - criterii de acordare a Ordinului Sfântul Eustațiu, a Diplomei de „Membru de Onoare al A.G.V.P.S.” și a Diplomei de merit a A.G.V.P.S.;
 - condițiile reciprocității.
- susținerea în continuare, inclusiv prin formulări concrete de plângeri ori intervenții pertinente pe plângerile concepute de asociațiile afiliate, a acțiunilor judecătorești ale acestora, împotriva modului abuziv de atribuire în gestionare a unor fonduri cinegetice sau a unor zone de pescuit recreativ-sportiv, unor asociații clientelare de vânători și/sau de pescari sportivi;
- formularea, în termen, a plângerii cuvenite – mai întâi la nivelul procurorului șef al Judecătoriei Sectorului 2 București, apoi la nivelul instanței competente de judecată – împotriva soluției de casare a dosarelor penale, constituite ca urmare a cererilor A.G.V.P.S. și a 21 și, respectiv, 31 de asociații afiliate, împotriva reprezentanților M.M.P. și A.N.P.A., care au atribuit abuziv în gestionare fonduri cinegetice și zone de pescuit recreativ-sportiv;
- câștigarea, la instanțele de fond și apel, a acțiunii Federației Române de Pescuit Sportiv, prin care a solicitat dizolvarea A.G.V.P.S. din România, pe motiv de desfășurare de activități competiționale ilicite, pe linie de pescuit sportiv;
- organizarea a două reuniuni internaționale de prestigiu pentru A.G.V.P.S. din România, la București și Arad, care s-au bucurat de

aprecierea unanimă a oaspeților din partea Comitetului de Direcție al Federației Asociațiilor de Vânători din Comunitatea Europeană și, respectiv, a Forului de Coordonare pentru Europa Centrală și de Est a Consiliului Internațional de Vânătoare.

Toate activitățile și realizările menționate, precum și altele de mai mică importanță sau rezonanță, au avut loc în condițiile diminuării succesive a Statului de funcții al A.G.V.P.S., din considerente economice în primul rând, dar și al schimbărilor survenite în atribuțiile A.G.V.P.S., transformată, în timp, din for de conducere centralizată și verificare nemijlocită a activității asociațiilor afiliate, în for de reprezentare a intereselor acestor asociații la nivel național și internațional.

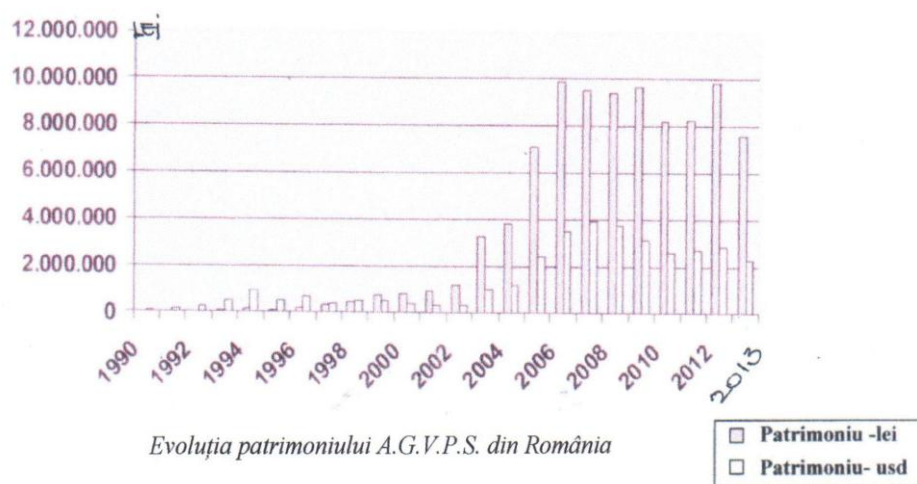
În acești ultimi doi ani la care ne referim, din cei 25 de ani de activitate post-decembristă a conducerii A.G.V.P.S., activitatea acesteia – desfășurată în interesul comun al asociațiilor afiliate și al membrilor acestora, dar și în interesul egal al membrilor asociațiilor neafiliate – a fost evident boicotată, iar atenția acesteia distrasă în mod agresiv, prin cunoscutele acțiuni de dezinformare, denigrare, calomniere, amenințare și șantaj vehiculate sub protecția anonimatului, pe e-mail-urile asociațiilor afiliate, ale unor asociații neafiliate și ale unor personaje ostile activității A.G.V.P.S. și asociațiilor afiliate. Aceste acțiuni anonime, ostile în primul rând directorului general al A.G.V.P.S., au fost potențate prin comentarea lor complicitară, în anumite mijloace mass-media și de autosesizarea organelor de poliție anti-fraudă, care au demarat propriile activități de verificare.

Desigur că, în această cauză, conducerea executivă a A.G.V.P.S. a trebuit să revadă documente de peste 15 ani din arhiva asociației, cu care să contracareze acuzele și susținerile mincinoase la adresa sa, să-și susțină nevinovăția și să evidențieze activitatea sa meritorie și a Consiliului A.G.V.P.S., benefică, din toate punctele de vedere, A.G.V.P.S. din România și asociațiilor afiliate la aceasta.

Nu se poate încheia capitolul referitor la activitatea și rezultatele activității A.G.V.P.S. în ultimii 25 de ani, în interes comun, fără a reaminti sprijinul direct și/sau consilierea acordată, de reprezentanții acesteia, conducerilor mai multor asociații afiliate, în litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată, în contradictoriu cu autoritățile și administratorii statului în profil, precum și al informării tuturor asociațiilor afiliate interesate cu privire la hotărârile favorabile, pronunțate de instanțele de judecată în astfel de procese, pentru eventuala invocare a precedentului în cazul acțiunilor celor în curs de judecare.

PATRIMONIUL A.G.V.P.S.

În legătură cu evoluția reală a patrimoniului A.G.V.P.S. din România, în decursul celor 25 de ani de istorie post-decembristă, considerăm că este relevantă și inteligibilă prezentarea grafică a acesteia, în lei și monedă U.S.A., din anul 1990 până în anul 2013.

Din prezentarea grafică a acestei evoluții, rezultă o creștere reală, continuă și de apreciat, a patrimoniului A.G.V.P.S., de la o valoare de 14.490 lei și echivalentul a cca. 87.548 U.S.D., în anul 1990, la o valoare de 7.583.173 lei și echivalentul a cca. 2.278.666 U.S.D., în anul 2013.

Facem mențiunea că valorile patrimoniului A.G.V.P.S. au fost preluate din rapoartele anuale oficiale, pentru perioada 1990 – 1996, și, în continuare, din bilanțurile contabile de sfârșit de an, pentru perioada 1997 – 2013 inclusiv.

În continuare, în perioada la care ne referim, patrimoniul A.G.V.P.S. nu a fost nicidecum devalizat, așa cum au încercat să crediteze ideea anumiți „informatori” publici anonimi rău intenționați, ci a crescut de 523 de ori raportat la valorile în lei și de 26 de ori raportat la valorile în monedă U.S.D.

Deci, patrimoniul A.G.V.P.S. din România a înregistrat o creștere semnificativă în perioada 1990 – 2013, datorită măsurilor lucide și avantajoase din punct de vedere economic luate de Biroul Consiliului și

Consiliul A.G.V.P.S. din România, de înstrăinare, la momentul potrivit, a unor bunuri devenite inutile sau ineficiente, pentru activitatea acestora și a asociațiilor afiliate, și de edificare sau achiziționare a altora, în locul celor la care s-a renunțat, nu doar utile, ci și aducătoare de profit. De remarcat, în plus, că aceste creșteri patrimoniale au fost realizate într-o perioadă de declin economic și patrimonial al altor entități cu activități similare, de stat sau cu capital majoritar de stat, și în condițiile în care, începând din anul 2009, România a fost afectată și a resimțit din plin criza economică mondială.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Gândind retroactiv la problemele asociațiilor noastre tradiționale și ale vânătorilor și pescarilor sportivi ai acestora, precum și la cauzele acestor probleme, care au evoluat din rău în mai rău în decursul timpului, nu putem să nu recunoaștem, foarte deschis și cinstit, că marea lor majoritate a acestora își au originea în refuzul nostru constant de a accepta „predarea de bună voie” a gestiunii unor fonduri cinegetice și/sau a unor zone de pescuit recreativ-sportiv, dorite de anumiți emanați ai acestor vremuri, de asociațiile lor ori de asociațiile clientelare și/sau obediente puterii. Iar cum puterile, de diferite orientări politice, s-au succedat în timp, și dorințele s-au repetat și s-au amplificat din ce în ce mai agresiv, începând de prin 1997 – 1998 până în prezent.

Unde am greșit în strategia noastră, de apărare fără flexibilitate a intereselor asociațiilor pe care le reprezentăm și ale membrilor acestora?

În primul rând am putut greși exagerând prin lipsa noastră de flexibilitate și diplomatie, conștienți fiind de faptul că avem legea de partea noastră și crezând, fără nici un fel de îndoială, în dreptatea imparțială a justiției post-decembriste. Aceasta, în condițiile în care am avut experiența depășirii celor mai grele probleme întâmpinate, prin soluții de compromis, fără a mai ajunge în situația de a fi judecați de alții, sub influențe arhicunoscute, greu de demonstrat și riscant de afirmat în lipsă de dovezi.

În al doilea rând am greșit nepermis, din motive de asemenea cunoscute, prin complicitatea noastră la promovarea noilor membri vânători, fără exigența responsabilă de care trebuia să dăm dovadă, situație ce a condus la degradarea continuă a calității breslei vânătoarești, la cunoscuta mișcare centrifugă a membrilor lipsiți de fidelitate și chiar la o concurență acerbă, făcută de unii dintre aceștia, asociațiilor care i-au promovat sau din care unii încă mai făceau parte. Nu mai continuăm cu denigrarea asociațiilor care i-au promovat și/sau i-au avut ca membri și nici cu aprecierea caracterelor unor astfel de foști sau actuali membri.

În continuare am greșit, desigur, acceptând resemnați deprofesionalizarea personalului angajat, în condițiile degradării de necontestat a învățământului profesional, tehnic și superior în profil. Chiar dacă vina aparține autorităților statului, la rândul lor afectate mult mai vizibil din acest punct de vedere, resemnarea noastră ne-a costat și ne costă. Impostura, de la înalții demnitari și funcționari publici din ministere, până la nivelul cel mai de jos al funcționarilor publici și ai celorlalți angajați în activitățile specifice, nu putea să nu stimuleze amatorismul, care a înlocuit, treptat-treptat, știința și în domeniul preocupărilor noastre de bază.

Desigur că unii dintre noi am greșit nepermis, față de asociațiile din care facem parte sau la care suntem angajați, punând uneori, înaintea intereselor majore comune, interesele sectare și chiar personale.

În sfârșit, mulți dintre noi am greșit, acționând sub „comandă străină” sau din interese străine bunului mers al activității asociațiilor noastre, împotriva conștiinței noastre. Sau, acționând, în același sens, dintr-un orgoliu absolut nejustificat prin prisma pregătirii și a realizărilor personale.

Ne oprim aici cu reamintirea greșelilor noastre, din decursul celor 25 de ani de activitate adusă în discuție, evidențiind, în continuare, unele dintre cauzele care au contribuit în mod esențial la dezorganizarea și degradarea activităților cinegetice și de pescuit recreativ-sportiv din România.

În primul rând, cadrul juridic stufos și interpretabil, constând din legi și reglementări subsecvente modificate din rău în mai rău, din interese politice și/sau economice de moment, mai ales prin ordonanțe de urgență nejustificate, care au cuprins, uneori, prevederi neconstituționale sau nelegale, după caz.

Acest cadru juridic criticat, a cărui evoluție cunoscută nu o mai detaliem acum, a fost la rândul lui aplicat în mod subiectiv, prin interpretare interesată, de către funcționarii publici transgubernamentali în profil, obedienți puterilor care s-au succedat în timp, pentru simplul interes al păstrării locurilor și funcțiilor.

În contextul arătat, s-a născut și a evoluat animozitatea aproape generalizată, dintre conducerea A.G.V.P.S., conducerile asociațiilor afiliate și unii membri vânători și pescari sportivi afectați, pe de o parte, și reprezentanții structurilor centrale și teritoriale ale administratorilor statului în profil, pe de altă parte, cei din urmă susținuți în acțiunile lor, la limita sau dincolo de limita legii, de forțe necunoscute, resimțite însă din plin, greu de localizat și, deocamdată, imposibil de nominalizat.

În contextul confuz și potrivnic arătat, supraviețuirea A.G.V.P.S. și a asociațiilor afiliate poate fi considerată un miracol posibil doar ca urmare a unității de care s-a dat dovadă și a susținerii efective a conducerii A.G.V.P.S. de către conducerile celor mai multe asociații afiliate, sprijinite la rândul lor de marea majoritate a membrilor fideli acestora, conștienți, cu toții, că doar uniți își pot apăra, cât de cât eficient, interesele și mai pot salva ceea ce se mai poate salva din propriul patrimoniu privat, precum și din efectivele de vânat și stocurile de pește moștenite de la înaintași.

Repercusiunile acestei situații ostile activității A.G.V.P.S. și asociațiilor loiale intereselor comune, cu adevărat responsabile față de gestionarea durabilă a faunei cinegetice și piscicole, precum și amestecului indirect al statului în desfășurarea activității O.N.G.-urilor în profil cinegetic și halieutic, au devenit vizibile în timp, reliefate fiind în scăderea efectivelor de vânat și a stocurilor de pește, mult mai accentuată în realitate decât o reflectă statisticile, și în creșterea numărului de accidente grave de vânătoare și de

braconaje cinegetice și piscicole. De asemenea, repercusiunile acestei situații nedorite se regăsesc în refuzul unui număr din ce în ce mai mare de vânători și de pescari sportivi de a mai colabora sau a mai contribui în vreun fel la ocrotirea și îngrijirea vânatului și peștelui, preferând doar să împuște și să pescuiască fără nici o altă obligație de ocrotire și îngrijire a acestor bunuri publice, în stânjenirea fățișă a organizării competițiilor sportive tradiționale, în obligarea pescarilor de competiție la asociere forțată, în haosul stimulat în domeniul exploatării și pazei resursei acvatice vii, în distrugerea fondului salmonicol din apele de munte, în evaziunea fiscală colosală acceptată în domeniul valorificării peștelui pescuit industrial etc.

Concluziile pesimiste de mai sus ne-au obligat la demararea unor dezbateri realiste și deschise, cu o parte dintre parlamentarii care cunoșteau din interior problemele noastre, dezbateri finalizate prin inițierea, de către aceștia, a cinci proiecte de lege de modificare și completare a legilor actuale din domeniul vânătoriei, pescuitului sportiv, pescuitului competițional, armelor și munițiilor și activităților tradiționale desfășurate în zonele de frontieră.

Prin toate cele cinci inițiative legislative – ale parlamentarilor care cunosc cel mai bine activitățile desfășurate de noi, pe cheltuiala proprie și privată, pentru conservarea echilibrului agro-silvo-cinegetic, precum și aportul nostru la introducerea în circuitul economic a unor importante cantități de vânat și pește – se urmărește de fapt protecția mai eficientă și garantarea conservării unor efective normale de vânat și stocuri de pește, care să permită o exploatare durabilă, cu continuitate, a celor două resurse naturale regenerabile, bunuri publice, aflate în obiectul de activitate al asociațiilor pe care le reprezentăm.

În secundar, prin cele cinci inițiative de modificare și completare a legilor menționate, s-a urmărit creșterea responsabilității administratorilor și gestionarilor fondurilor de vânătoare și ai zonelor de pescuit, precum și a vânătorilor și pescarilor sportivi din România, pentru un management mai performant al faunei cinegetice și piscicole, reîntronarea ordinii de drept și disciplinei în practicarea celor două activități, diminuarea numărului și gravității faptelor de braconaj cinegetic și piscicol, eliminarea influenței abuzive manifestate de proprietarii de teren asupra deciziilor luate pentru conservarea factorilor de mediu și a bunurilor publice care fac obiectul activității noastre etc.

Formele intermediare ale acestor inițiative legislative, în care s-a ținut seamă, în mare parte, și de propunerile formulate de noi, au fost analizate pe grupe de județe, cu reprezentanții conducătorilor asociațiilor afiliate interesate din acest punct de vedere. Urmare a acestei analize, conducerea executivă a A.G.V.P.S. din România a fost în măsură să-și formuleze ultimele amendamente pe proiectele de lege precizate, pe care le-a susținut cu ocazia dezbaterii acestor proiecte în grupurile de lucru și comisiile de specialitate ale Parlamentului României.

De aceea, A.G.V.P.S. a susținut fără rezerve inițiativele parlamentarilor vânători și/sau pescari sportivi intrate deja în dezbatere, conștientă fiind de faptul că numai urmare a unor legi bune se poate reînșănătoși climatul în care se practică vânătoarea și pescuitul recreativ/sportiv în România și se mai pot salva de la degradare, distrugere sau dispariție, după caz, multe dintre principalele specii de interes cinegetic și halieutic, aflate în prezent, în regres numeric și calitativ.

Având în vedere evoluția fenomenelor cinegetice și de pescuit recreativ-sportiv din țara noastră, uneori generate de amestecul forțat și interesat al puterii, prin structurile statului, în viața și activitatea O.N.G.-urilor vânătoarești și de pescuit sportiv, fără excepție apolitice, nu ne rămâne decât să ne împotrivim solidari, în continuare, dacă va fi cazul, oricărui acțiunii care ne afectează interesele și, mai ales, tendinței de transfer a gestiunii fondurilor cinegetice și de pescuit recreativ-sportiv, precum și a patrimoniului privat acumulat în timp al acestor O.N.G.-uri, din responsabilitatea sau proprietatea lor, în mâna noilor asociații clientelare. De asemenea, să ne împotrivim împreună, respectând întocmai legea, oricărui acțiunii interesate, prin care s-ar putea institui un monopol discreționar și periculos al administratorilor statului în relațiile cu gestionarii fondurilor cinegetice și ai zonelor de pescuit recreativ/sportiv – ultimii direct interesați de bunul mers al activităților, susținute financiar de ei – din domeniul cinegetic și halieutic, precum și de durabilitatea vânătorii și a pescuitului recreativ-sportiv. Deci, să ne împotrivim monopolului celor puțini, cu dorințe dictatoriale și de centralism exagerat, pentru a putea conserva premisele manifestării democratice a bunelor noastre intenții și inițiativelor benefice ale celor mulți și interesați, organizați în asociații neguvernamentale în profil.

De aceea pledăm, în final, pentru unitatea celor vrednici de calitatea de vânător și de pescar sportiv, precum și a asociațiilor acestora, fiindcă doar împreună, uniți, pot fi în măsură să depășească momentele de real risc ce vor urma, așa cum le-au depășit pe cele periculoase de până acum, nu doar în interesul vânătorilor și pescarilor sportivi actuali, ci și pentru protecția și conservarea reală a faunei cinegetice și piscicole din România, a mediului acesteia de viață și a echilibrului în natură, garanții de viitor, importante, pentru urmași.

CUPRINS

File de istorie anterioară	5
Realizări postbelice	7
Schimbări postdecembriste	10
Încercări de înființare a altor entități reprezentative la nivel național și internațional	11
Activități și realizări ale conducerii A.G.V.P.S. în ultimii 25 de ani de activitate	13
• perioada 1990 – 1995	13
• perioada 1995 – 2000	15
• perioada 2001 – 2005	22
• perioada 2006 – 2011	27
• perioada 2011 – 2015	40
Patrimoniul A.G.V.P.S.	51
În loc de concluzii	53
Cuprins	57